

กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร

กลวิธี (Techniques) เป็นสิ่งที่ผู้แต่งเลือกใช้ในการสร้างสรรค์บทประพันธ์แต่ละเรื่อง เพื่อให้บรรลุผลที่ดีที่สุดในเชิงวรรณศิลป์ ดังนั้นผู้แต่งจึงต้องเลือกใช้กลวิธีอย่างหลากหลายและเหมาะสม เพื่อที่จะให้ผู้อ่านได้รับรสในเชิงวรรณศิลป์อย่างที่คุณแต่งต้องการ ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร สามารถศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ในด้านต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้

๔.๑ กลวิธีการเล่าเรื่อง

ในการเล่าเรื่อง ผู้แต่งสามารถกำหนดตัวผู้เล่าเรื่อง เพื่อนำเสนอเรื่องราวผ่านสายตาและทัศนะของผู้เล่า ผู้แต่งสามารถเลือกสถานภาพหรือมุมมองหรือมุมในการรับรู้เรื่องของผู้อ่านได้โดยผ่านวิธีการเล่าเรื่อง โดยทั่วไปแล้ววิธีการเล่าเรื่องมีหลายประเภท ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของ กึ่งฉัตรนั้น มีปรากฏวิธีการเล่าเรื่องดังต่อไปนี้

๔.๑.๑ กลวิธีการเล่าเรื่องด้วยผู้รู้แจ้ง

กลวิธีการเล่าเรื่องด้วยผู้รู้แจ้ง (omniscient) เป็นกลวิธีการเล่าที่ผู้เล่าอยู่วงนอกของเหตุการณ์เรื่องราวในเรื่อง และไม่ได้เป็นตัวละครในเรื่อง เป็นรูปแบบการเขียนนวนิยายโดยทั่วไป ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร ก็ใช้การเล่าเรื่องแบบที่ผู้เล่ารู้แจ้งเช่นกัน

ผู้เล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้ง สามารถถ่ายทอดเหตุการณ์ทุกเรื่องที่เกิดขึ้น สามารถแสดงทัศนะ ความเห็น ตีความ วิเคราะห์ต่อสถานการณ์หรือแนวความคิด โลกทัศน์ ฯลฯ ต่างๆ ได้ อีกประการหนึ่ง สามารถถ่ายทอดการกระทำและความรู้สึกนึกคิดของตัวละครทุกตัวเท่าที่ประสงค์จะนำเสนอ ซึ่งอาจครอบคลุมถึงอดีต ปัจจุบัน อนาคต ด้วย (อิรวดี ไตลังคะ, ๒๕๔๓: ๒๙, ๓๗) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

..... เมื่อได้ยินคำบอกของเขา **ความรู้สึกแรกที่ผ่านเข้ามาในหัวใจคือความสะใจ อิมเอม** ดวงตาของเด็กสาววาวโรจน์ด้วยความพึงพอใจ คราวแล้ว... จากคนที่เคยกันดาปากคอเราะร้าย ลันมีเพียงกระดกเพื่อพนันว่าจาเสียดสีแตกตันวางตัวเป็นนายขึ้นนิ้วสั่งพี่สาวร่วมสายโลหิตราวอีกฝ่ายเป็นเสียยิ่งกว่าทาสในเรือน

เบีย บัดนี้...ต้องมาเป็นบ้าใบ้ ยืนตัวสั่นงันงกอยู่ต่อหน้าอย่างน่าสมเพช ไม่มีลิ้น
 แม้แต่จะพูด ไม่มีอำนาจมาชื่อนี้วี่ลั้ง มันช่างสาแก่ใจหล่อนเหลือเกิน! (กึ่งฉัตร,
 ๒๕๓๘: ๒๗๓)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น แสดงให้เห็นถึงกลวิธีการเล่าเรื่องแบบที่ผู้เล่า
 รู้แจ้งทุกอย่าง กล่าวคือ ผู้เล่าสามารถรู้ความรู้สึกของตัวละครได้เป็นอย่างดี ดังเช่นที่บรรยายถึง
 ความรู้สึกสะใจ ภูมิใจของนั้ทมน เมื่อรู้ว่าผาณิต ศัตรูเก่า กลับชาติมาเกิดเป็นลินจันทร์และต้อง
 กลายเป็นคนใบ้ พูดไม่ได้ เพราะชาติที่เกิดเป็นผาณิตเป็นคนพูดจาไม่ดีนั่นเอง

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงกลวิธีการเล่าแบบผู้เล่าเป็นผู้รู้แจ้ง โดย
 แสดงให้เห็นถึงความคิดและคำพูดของตัวละครแต่ละตัวในแง่มุมเดียวกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รุ่งรตี

“คะ คุณแม่ รุ่งเข้าใจ รุ่งก็รู้สึกเหมือนคุณแม่ นึกไม่ออกจริงๆว่าใครจะ
 กล้าทำเรื่องแบบนี้ได้”

รุ่งรตีตอบ สายตาเลื่อนไปมองพี่เลี้ยงเก่าแก่ หากใบหน้าของแม่อิมนั้น
 เฉยเมย(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๓๐๐)

รุ่งรตี และ แม่อิม

๑.)

“ตอนนี้คงยังไม่ลืม แต่พอเข้าไปดูฉายเจอสงสี เจอผู้หญิงใหม่ๆในกรุง
 คุณเล็กอาจจะเปลี่ยน อาจจะไม่ลืมว่าใครกันที่ทำให้ตัวเขาได้ดีได้ดี ได้แนบนที่มา
 ครองอย่างที่ฝัน นี่นะถ้าแม่อิมรู้มาก่อนสักนิดว่าคุณเล็กคิดจะขายแนบนที่ แม่อิม
 จะไม่ช่วย...”

“แม่อิม!” หญิงสาวหันขวับจากตุ้ยา ชิงตาใส่พี่เลี้ยงทันที เฉยเป็นเชิง
 เตือนว่า “ลืมแล้วหรือว่าแม่อิมไม่ได้ช่วยอะไร ตาหนูต่างหากที่ทำให้คุณเล็ก
 สมหวัง”

“เจ้าคะ คุณเอกตัวน้อยๆทำ แต่แม่อิมจะเตือนไว้ ถ้าคุณเล็กคิดจะทิ้งคุณ
รุ่งของแม่อิม แม่อิมจะแฉให้หมดว่าอะไรเป็นอะไร”

“แม่อิม!.....รุ่งขอร้องนะแม่อิม ห้ามพูดอะไรแบบนี้อีก สឹมแล้วหรือถ้า
แม่อิมพูดมาก คุณเล็กไม่ได้เดือดร้อนคนเดียว พวกเรา...โดยเฉพาะรุ่งกับลูกจะ
เป็นฝ่ายเดือดร้อนมากที่สุด” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑๔๔)

๒.)

“คิดมากเกินไปละมังคะ...”

“ไม่นะแม่อิม รุ่งไม่ได้คิดเรื่องนี้มาตั้งนานแล้ว ไม่ได้คิดตั้งแต่...ตั้งแต่...
ทุกอย่างมันจบลง แต่วันนี้ผู้หญิงคนนั้นเตือนให้รุ่งคิดถึงคุณธินจริงๆ” (กึ่งฉัตร,
๒๕๔๓: ๒๑๑)

..... “และถ้าเกิดมันมีอะไรขึ้นมาจริงๆ คุณรุ่งก็ไม่ต้องห่วงนะคะ แม่อิมอยู่
นี่...แม่อิมจะช่วยคุณรุ่งจัดการทุกอย่างเอง!”

อย่างที่เป็นเสมอมา แม่อิมคือความมั่นคงที่หญิงสาวสามารถยึดเป็นหลัก
ได้ทุกครั้งที่เกิดความทุกข์หรือมีปัญหาไม่สบายใจไม่พอใจ แม่อิมคือผู้ที่รับฟัง
เรื่องทุกอย่างที่หล่นทำผิดพลาดไปโดยไม่ตำหนิติเตียน ข้อสำคัญแม่อิมคือคนที่
เข้ามาช่วยแก้ปัญหาของทุกครั้งอย่างไม่ลังเลใจ ไม่ลังเล...แม้ว่าสิ่งนั้นจะร้ายแรง
หรือผิดบาปเพียงไร(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๑๔)

๓.)

“แม่อิม เป็นอะไรไป เกิดอะไรขึ้นแม่อิมถึงได้ร้องไห้?”

“อะ...ไอ้ผู้ชายผมยาวมันรู้คะคุณรุ่ง แม่อิมแน่ใจ มันต้องรู้เรื่องของเรา
แล้ว” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๓๙๖)

แม่อิม และ นายชาย

“ฉันล่ะกลัวจริงๆนะนายชาย ถ้าคุณรุ่งกลัวอารมณ์ไม่ไหวเกิดอารมณ์ปิ้ง
ปิ้งขึ้นมาแล้วเรื่องมันแดงไร้ออกมา ทุกอย่างที่ทำมาคงจบ จบหมดทุกอย่าง...”

“กลัวไปมีประโยชน์อะไร? ข้าณะไม่เคยเห็นด้วยกับสิ่งที่แกทำเลยนะนาง อิม มันผิด...ผิดมาตั้งแต่ต้น แต่ลงว่าช่วยแล้ว จะเกิดอะไรขึ้นเราก็ต้องรับผิดชอบ กับผลของการกระทำทั้งนั้น”

“แต่ฉันไม่รับ เมื่อมีปัญหาฉันจะแก้มันให้ตก ไม่มีทางที่จะปล่อยให้มัน มาทำร้ายคุณลุงคุณเอก...”

“ทำยังไง หรือว่าจะเหมือนเดิม...” สุ่มเสียงของนายชายเรียบเย็น

.....ความรักที่สองผิวเมียมอบให้หญิงสาวนั้นอาจจะ...ลึกซึ้งกว่าพ่อแม่ใน บางแง่เสียด้วยซ้ำ และความรักความผูกพันนั้นบังคับลากจูงให้เขาทำในสิ่งที่ไม่ อยากรทำมาตั้งแต่ต้น ทำ...ทั้งที่ไม่เห็นด้วย ทำ...ทั้งที่รู้ว่าผิด

สุดท้ายเขาจึงต้องทำเพราะไม่มีทางเลือก ด้วยรู้ดีว่าเมื่อทุกอย่างล่วงเลย มาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าไม่สานต่อ ยอมให้เรื่องเปิดเผย ยอมให้อือตีดถูกขุดคุ้ยขึ้นมา ทุกคนที่แม่อิมถือว่าเป็นครอบครัวซึ่งรวมทั้งตัวเขาด้วยนั้น จะต้องเดือดร้อนสาหัส กันหมด (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๓๓)

รุ่งรติ และ นายชาย

ไม่ไกลกันนัก...แม้สีหน้ายังเหมือนงงๆตื่นตกใจ ทว่ามือบางของรุ่งรติที่ เหนียวสามมีที่เลี้ยงเก่าแก่ไว้นั้นจิกเล็บลงแน่นด้วยความหวาดกลัว จะมีแต่นาย ชายเท่านั้นที่มองทุกอย่างตรงหน้าได้อย่างสงบราวกับคนที่ปลงได้กว่าครึ่งแล้วว่า ลงเมื่อ “พลาด” แล้ว อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด! (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๗๙)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น จากเรื่อง **ลางลิขิต** เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็น ถึงกลวิธีการเล่าแบบที่ผู้เขียนเป็นผู้รู้แจ้ง โดยแสดงให้เห็นถึงความคิด คำพูด กิริยา ท่าทาง การกระทำ ของตัวละครทั้ง ๓ ตัว คือ รุ่งรติ แม่อิม และ นายชาย ที่มีต่อเรื่องเดียวกัน นั่น คือ การตายของอธิน ตัวละครทั้ง ๓ ตัว จะรู้ถึงความลับที่ร่วมกันปกปิด โดยที่ตัวละครอื่นๆในเรื่อง ไม่มีใครรู้หรือสงสัยตัวละครทั้ง ๓ ตัวนี้เลย ในขณะที่ผู้แต่งจะเป็นเพียงคนเดียวที่สามารถล่วงรู้ถึง ความคิด ความรู้สึก การกระทำ ของตัวละครที่ปกปิดมาตั้งแต่ต้น จึงกล่าวได้ว่าผู้แต่งใช้กลวิธีการ เล่าแบบผู้รู้แจ้งนั่นเอง

อีกตัวอย่างหนึ่ง que แสดงให้เห็นถึงกลวิธีการเล่าแบบผู้เล่าเป็นผู้รู้แจ้งเห็น จริง ซึ่งเป็นการแสดงทัศนคติ การประเมินค่า การวิพากษ์วิจารณ์ ที่ตัวละครตัวหนึ่งมีต่อตัวละครตัว อื่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เหมือนพ่อ...แม่ชายหนุ่มอายุเข้าต้นสี่สิบแล้ว หากเขายังดูหนุ่มกว่าอายุจริงมาก ใบหน้ารูปไข่ จมูกได้รูป ริมฝีปากบาง ผมสีน้ำตาลเข้ม ตาสีน้ำตาลเข้ม แต่ที่สะดุดตาคือรอยยิ้มที่แพรวพราวแสดงความชื่นชมหล่อนอย่างแจ่มชัด หญิงสาวสรุปได้ทันที ผู้ชายคนนี้หล่อเหลาและเจ้าชู้! (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๔๖)

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้น จากเรื่อง รอยพรหม เป็นตอนที่ธรรารักรได้พบกับชัชวาล ซึ่งรูปร่างหน้าตาหล่อเหลา ท่าทางดี เมื่อธรรารักรเห็นกิริยาท่าทางของชัชวาลแล้ว เธอจึงสรุปในใจได้ว่าชัชวาลเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีแต่นิสัยเจ้าชู้ สิ่งที่กึ่งฉัตรบรรยายออกมานั้น เป็นภาพในใจที่ธรรารักรคิดเมื่อมองเห็นชัชวาล แม้จะเป็นความคิดในใจของธรรารักร แต่ก็เป็นการบรรยายลักษณะของชัชวาลไปในตัว เปรียบเสมือนการบรรยายลักษณะของตัวละครผ่านสายตาของธรรารักร และในขณะเดียวกันธรรารักรก็ประเมินอายุ บุคลิก และนิสัยของชัชวาลไปพร้อมกัน

นอกจากการเล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้งแล้ว ยังปรากฏการเล่าเรื่องแบบที่ตัวละครพูดกับตัวเองโดยที่ผู้เล่าเรื่องไม่ได้เข้าเป็นสื่อกลางถ่ายทอด ลักษณะเช่นนี้เรียกว่าบทพูดเดี่ยวในใจ (interior monologue) บทพูดเดี่ยวในใจใช้ผสมกับการเล่าเรื่องแบบอื่นๆ ลักษณะบทพูดเดี่ยวในใจดังกล่าวนี้ ปรากฏแทรกอยู่ในการเล่าแบบผู้รู้แจ้งอยู่หลายครั้ง ในเรื่อง ดังไฟได้น้ำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

น่าเจ็บใจจริง ๆ พลาดอีกจนได้!

พลัดไม่น่ากลับมาจากงานเลี้ยงเร็วเลย ไม่อย่างนั้นทุกอย่างคงจบอย่างสวยงามลงตัว ภรรยาผู้มีจิตใจไม่ปกติเกิดอาการซึมเศร้าจนลุลยทะเลตาย แต่...นี่...นี่แผนที่วางไว้อย่างดีฟังไม่เป็นท่า หน้าข้าพลิตยังเริ่มสงสัยแล้ว เขาไปส่องไฟหาหลักฐานและคงได้หลักฐานมาจ้ะใจ

บัดซบแท้ ๆ เชียว!

เอาเถอะ...ถึงเขาพบหลักฐานจริง แต่คงจับมือใครดมไม่ได้ในตอนนี้อย่างมากก็แค่สงสัยคนนั้นคนนี่ไปเรื่อยเปื่อย และคนอย่างพลิต...รับรองถ้าบีบไม่มันคั้นไม่ตายจะไม่ลงมือแน่

ใจเย็น ๆ เย็นไว้ก่อน ยังมีเวลาที่จะแก้ไขได้ทัน แต่แผนคงต้องปรับเปลี่ยนให้ใหญ่ขึ้น...และคราวนี้จะผิดพลาดไม่ได้อีกเป็นอันขาด! (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๑: ๒๓๑)

จากตัวอย่างในเรื่อง ดั่งไฟได้น้ำ ที่กล่าวมาข้างต้น เป็นบทพูดเดี่ยวในใจของคนร้ายที่ลอบ
 ปองร้ายเอาชีวิตจรูจวีไม่สำเร็จมาหลายครั้ง และในครั้งนี้น้พลศกก็สามารถกลับมาช่วยชีวิตจรูจวีได้ทัน
 ทำให้คนร้ายนึกเจ็บใจที่แผนการไม่เป็นไปดังที่คิดวางแผนไว้ สังเกตได้ว่ามีการใช้ภาษาที่เป็นของ
 ตัวละครเอง คือคำว่า “น่าเจ็บใจจริง” “บัดชบแท้ๆเซียว” “ใจเย็นๆ เย็นไว้ก่อน” เป็นต้น
 นอกจากนี้ยังไม่มีผู้เล่าเรื่องเป็นตัวกลางในการถ่ายทอด กล่าวคือ ไม่มีประโยคที่ว่า “คนร้ายคิดว่า
 ...” ซึ่งทำให้ข้อความที่กล่าวมาข้างต้น เป็นบทพูดเดี่ยวในใจของตัวละคร ซึ่งปรากฏในนวนิยาย
 เรื่อง ดั่งไฟได้น้ำ นั้นเอง

กล่าวโดยสรุปแล้ว กลวิธีการเล่าเรื่องในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรมีการ
 เล่าเรื่องโดยใช้ผู้รู้แจ้งเป็นหลัก ซึ่งทำให้สามารถแสดงความรู้สึกหรืออารมณ์ของตัวละครออกมา
 เป็นคำบรรยายได้อย่างชัดเจน หรืออาจสอดแทรกการวิพากษ์วิจารณ์ตัวละครหรือแสดงทัศนะใน
 ด้านต่างๆ ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกของตัวละครได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้
 นวนิยายบางเรื่องยังมีการสอดแทรกใช้บทพูดเดี่ยวในใจของตัวละครแทรกอยู่บางแห่งด้วย ทำ
 ให้นวนิยายมีสีสันและชวนติดตามมากยิ่งขึ้น

๔.๒ การดำเนินเรื่อง

การดำเนินเรื่องเป็นวิธีการที่ผู้แต่งใช้เพื่อให้เนื้อเรื่องดำเนินไปได้ตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งแบ่ง
 เป็น ๓ วิธีด้วยกัน กล่าวคือ การดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลาและเหตุการณ์หรือตามลำดับปฏิทิน
 การดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับ และการดำเนินเรื่องแบบเล่าเหตุการณ์และสถานที่สลับกันแต่
 เหตุการณ์นั้นต่อเนื่องกันไปโดยตลอด ในนวนิยายเรื่องหนึ่งๆอาจประกอบด้วยการดำเนินเรื่องได้
 หลายแบบ การดำเนินเรื่องในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรนั้น มีครบทั้ง ๓ แบบ ดังนี้

๔.๒.๑ การดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลาและเหตุการณ์หรือตามลำดับปฏิทิน

การดำเนินเรื่องไปตามลำดับเวลาและเหตุการณ์หรือตามลำดับปฏิทิน เป็นการ
 เสนอเรื่องตามลำดับของเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนถึงจุดจบของเรื่อง หรือเนื้อเรื่องเป็นไปตามลำดับ
 เวลา ก่อน-หลังของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การดำเนินเรื่องแบบนี้เป็นวิธีที่นิยมกันมากวิธีหนึ่ง ใน
 นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรส่วนใหญ่ก็ใช้วิธีการดำเนินเรื่องแบบตามลำดับเหตุ
 การณ์ด้วยเช่นกัน ดังเช่น เหตุการณ์สำคัญในนวนิยายเรื่อง มนต์จันทร์ฯ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

สาระวาริ์ต้องไปทำข่าวการเปิดบ่อนกาสิโนของษมาที่ตราด

“เปิดบ่อนที่ตราดหรือคะ?”

“คุณมีปัญหาอะไรหรือเปล่าวาริ์ ถ้าคุณไม่สะดวกที่จะไปทำข่าวนี้ก็บอก
มา ผมจะได้ส่งคนอื่นไปทำแทน” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๑)

.....”ฟังแล้วนำลองดูสักตั้งเหมือนกัน โอ.เค.เลยคะบอกอ...งานนี้วาริ์ลุยเอง”
(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๓)

สาระวาริ์ถูกระเบิดถล่มเกาะพร้อมกับษมา

“ระวังวาริ์!”

วินาทีถัดมาสาระวาริ์รู้สึกเหมือนถูกวัชยักษ์พุ่งชน และวัชยตัวนั้นก็รัดเอว
หล่อนพุ่งลงกระแทบน้ำสี่เหลี่ยมจัดเบื้องล่างพร้อมๆกับเสียงระเบิดดังขึ้น

ตูม! บีม!

นักข่าวสาวพยายามจะกรีดเสียง หากสิ่งที่หลุดออกมาคือฟองอากาศ
ฟองอากาศเต็มไปหมด ทั้งรอบตัวและบนผิวน้ำ และน้ำที่แตกกระจายเป็นวง
เหนือหัวนี้เองที่ทำให้หล่อน “ตื่น” ขึ้นจากความมึนงง เข้าใจได้ว่าทำไมษมาถึงได้
พยายามกดตัวให้อยู่ใต้ผิวน้ำมากที่สุด มากพอที่จะพ้นวิถีกระสุนขนาดใหญ่ได้
(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๒๐๔)

สาระวาริ์ถูกลอบทำร้ายโปะยาสลบและระเบิดทำเรือ

น้ำ...อาจจะเป็นการโง่ที่โชนหนีไฟลงน้ำในสภาพแบบนี้ แต่ถ้าไม่ทำก็
ตายแน่ เถอะ...ไหนๆจะตายแล้ว ก็อย่าให้ใครพูดได้เชื่อว่า คนอย่างสาระวาริ์
ยอมแพ้โชคชะตาง่ายๆ

ตัดสินใจนะไม่ยากนัก แต่สิ่งที่ยากเย็นยิ่งกว่าคือการบังคับตัวเอง...
หล่อนลุกไม่ไหว หากความรักตัวกลัวตายบวกกับแรงฮึด ผลักดันให้ตัวเองขยับ
เขยื้อน ลุกไม่ไหวก็กลิ้ง...กลิ้งใจมุนต์วกลิ่งตรงไปยังแผ่นน้ำหัวเรือ สุดหายใจลึก
ลงปอดอย่างยากเย็นก่อนทิ้งตัวลงน้ำ

ตูม...ตูม!

ตอนแรกหญิงสาวรู้สึกแค่แรงกระแทกเมื่อร่างตัวเองร่วงหล่นสู่น้ำเท่านั้น หากวินาทีถัดไป...ตมหลัง...แรงเหมือนถูกช่างตีบในน้ำที่เย็นฉ่ำ หล่นยังสำเนียงได้ถึงความร้อนจัดที่พุ่งเข้าสู่แผ่นหลัง แรงอัดทำให้ดำดิ่งลงไปในพื้นที่ลึกขึ้น ... (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๓๘๒)

สาระวาริถูกลอบฉวยในสายน้ำเกลือ

“ปลอดภัยแล้วครับ แต่โชคไม่ดี ยาเข้าไปในกระแสเลือดโดยตรง ล้างยากกว่าล้างห้องธรรมดา...คงต้องให้เวลาบำบัดยาออกจากร่างกายเอง แต่หมอรับรองครับคุณชมมา...คุณวาริฟื้นชีพอันตรายแล้ว โชคดีเหลือเกินที่คุณเอะใจทันซักว่านี่อีกหน่อยคงแก้ไขไม่ไหวแน่”

“ทำไมครับหมอ ทำไมจู่ๆวาริถึงได้รับยานอนหลับมากขนาดนั้น” ชมมาถามเสียงดูดัน

“ยาแก้ปวดขนานที่ผมจัดให้คุณวาริมีตัวยานอนหลับผสมอยู่ คงมีใครสักคนใส่ยาลงในน้ำเกลือมากเกินขนาด...” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๔๐๖)

สาระวาริถูกทาน้ำผึ้งที่เป็นพิษ

ชมมาไม่ว่าอะไร พักเพียดไปทางจอภาพที่ลำแพงทาน้ำผึ้งลงบนสวนແລไฟใหม่ที่แขนของคนเจ็บ มีพยาบาลสาวยืนหน้าตม...ยืนย่นไม่ให้ทาทั้งหลังอย่างแม่บ้านสาวต้องการ(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๔๑๔)

“เกลือเป็นหนอนคะ พี่วาริเพิ่งถูกวางยาเมื่อวาน...แล้วน้ำผึ้งนี่ก็คงใส่ยาพิษไว้ คงเป็นใครสักคนในบ้านนี่ที่ต้องการทำร้ายพี่วาริ” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๔๒๗)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น เป็นการเรียงลำดับเหตุการณ์สำคัญของสาระวาริ ตัวเอกของเรื่อง โดยเหตุการณ์เริ่มตั้งแต่สาระวาริต้องไปทำข่าวการเปิดบ่อนกาสิโนของชมมาที่เกาะยานกและเกาะพระสาม เมื่อเธอเดินทางไปถึงยานกและได้ใช้ช่วงเวลาอยู่ด้วยกันกับชมมา เธอกับชมมาจึงเกิดความรักต่อกันขึ้น ในระหว่างนั้นชมมาและสาระวาริก็ถูกระเบิดถล่มเกาะพระสามหวังทำร้ายเอาชีวิต แต่ทั้งสองก็รอดมาได้ เมื่อมาอยู่ที่เกาะยานกสาระวาริก็ถูกลอบโปะยาสลบและวาง

ระเบิดหมายเอาชีวิต แต่เธอก็รอดมาได้อีกครั้ง ในระหว่างที่สาระวาริหมดสติ เธอถูกลอบฆิตยาเกินขนาดในสายน้ำเกลือและถูกลอบทาน้ำผึ้งพิษที่แผล แต่ท้ายที่สุดเธอก็สามารถรอดชีวิตมาได้

การดำเนินเรื่องแบบเป็นไปตามลำดับเวลาก่อน-หลังหรือเป็นไปตามลำดับปฏิทินนี้ เป็นการดำเนินเรื่องที่นิยมใช้มากในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร เพราะเป็นวิธีการดำเนินเรื่องที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อนวกวนหรือมีการดำเนินเรื่องย้อนไปย้อนมา ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านสับสนได้ ดังนั้นการดำเนินเรื่องแบบนี้จึงทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวได้ตลอดและติดตามได้ง่ายกว่าการดำเนินเรื่องแบบอื่นนั่นเอง

๔.๒.๒ การดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับ

เป็นการดำเนินเรื่องที่เล่าย้อนสลับกันไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบัน หรืออาจเปิดเรื่องในตอนที่มีสาเหตุการณ์ตอนเริ่มเรื่องแล้วจึงเล่าย้อนต้นก็ได้ ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร มีการดำเนินเรื่องแบบนี้อยู่แทบทุกเรื่องเช่นกัน แต่อาจใช้มากหรือน้อยบ้างตามความเหมาะสม ดังเช่น จากนวนิยายเรื่อง ด้วยแรงอธิษฐาน

นวนิยายเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** เป็นเรื่องของตัวละคร ๒ สมัย ในสมัยแรกมีตัวละครที่เกี่ยวข้องคือ กฤตย์ วรรดา แกมแก้ว ผาณิต และปิติ ส่วนสมัยต่อมาก็มียุคตัวละครคือ กฤตย์ นัทธมน แกมแก้ว ลินจันทร์ และปิติ ในสมัยที่สองนั้น เป็นเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับนัทธมน ตัวเอกของเรื่อง ในขณะที่ทั้งกฤตย์ แกมแก้ว และปิติต่างก็เป็นตัวละครชุดเดิม แต่มีอายุที่มากขึ้นไปตามกาลเวลา

ในนวนิยายเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** การดำเนินเรื่องทั้งหมด จะอยู่ภายใต้การเล่าย้อนสลับไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบัน ผ่านการฝันถึงอดีต การนึกถึงอดีต ของตัวละครหลายตัว ทั้ง นัทธมน กฤตย์ แกมแก้ว ปิติ โดยมีจุดที่เนื้อหาเชื่อมโยงกัน จนผู้อ่านสามารถอ่านนวนิยายทั้งเรื่องได้อย่างไม่สับสน แม้จะเป็นการเล่าสลับระหว่างอดีตและปัจจุบันก็ตาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ครั้นพอได้สติในช่วงเวลาสั้นๆ หญิงสาวจะเหม่อมองลำแสงเล็กๆ ที่ลอดผ่านหลุมหลบภัยเล็กเก่าและอัปซันเข้ามาด้วยสายตาเหม่อลอย ก็วันมาแล้วนะที่ต้องติดอยู่ในหลุมแห่งความตายแห่งนี้? หัววัน... ไม่... มันน่าจะมากกว่านั้น ร่างกายที่อดโซ่และหมดเรี่ยวแรงของหล่อนเป็นสิ่งยืนยันได้ดี..... สิ้นคำสองมือก็ตกลงข้างกาย สติสัมปชัญญะสุดท้ายหลุดลอย! (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๔)

ปัจจุบัน

..... กูงแบ่งข้าวเหนียวดำหัวเราะคิกเสียวไสก้งวาน

“นั่นไม่ใช่พ่อฉันหรอก น้ำชายต่างหาก พ่อฉันนะผิวสีกาแฟลึ่มใส่มเหมือนฉันเปียบ ทั้งพ่อทั้งแม่ฉันอยู่ที่เพชรบูรณ์ พ่อฉันลงมาเรียนที่นี่ น้ากฤตย์เลยต้องรับเป็นผู้ปกครองให้”

เปลือกตาของนัทมนหลุบลง ซ่อนเร้นความวาวโรจน์จากดวงตาคูงามกฤตย์... ซ่อนนี่เองที่ติดออยู่บนริมฝีปากหล่อน ยามเมื่อผวาตื่นสุดตัวพร้อมหยาดน้ำตา! (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๖๑)

อดีต

..... หญิงสาวถือว่าโชคดีทีเดียวที่ปีนี้คุณหญิงผกาจัดงานวันเกิดให้คุณผาณิตแบบฝรั่ง แขกที่มาในงานช่วยกันย่างเนื้อ ปิ้งไก่ แบบบาร์บีคิวทานกันเอง และมีเพื่อนสาวของคุณผาณิตอาสาแสดงฝีมือปรุงน้ำสลัดกับอาหารง่ายๆ สองสามชนิดเพื่อความสนุกสนาน หล่อนจึงไม่เป็นที่ต้องการ ไม่ต้องหวั่นวิตกเข้าๆ ออกๆ ในงานกับห้องครัว ปีนี้พ่อเตรียมอาหารสดและอบเค้กให้เสร็จ หล่อนก็รีบหลบออกมาเลย(กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๖๓)

..... วนรดาค่อยๆ แทรกตัวผ่านประตูตามเขาเข้าไป สัมผัสแรกยามเมื่อสุดลมหายใจเข้าปอดคือกลิ่นอับชื้นของโพรงที่แทบไม่สัมผัสแดดมานานนับสิบปี ราและตะไคร่น้ำจับพื้นดินและตามผนังส่งกลิ่นเหม็นเขียวจัด หญิงสาวห่อไหล่สะท้านอย่างประหลาด ความเย็นชื้นจากดินและความมืดพุ่งเข้าสู่โอบล้อมจากทุกด้าน ไฉนเย็นเหลือเกิน...

..... ความหนาวเย็นนี่เองที่ทำให้นัทมนลึมตาตื่น ภาพนิมิตที่ดูแจ่มชัดจนเสมือนเป็นเรื่องจริงที่ปรากฏขึ้นต่อหน้าเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว หากยังทิ้งสัมผัสกลิ่นไอของความอับชื้นและเหม็นเขียวจัดออบอวล หัวใจของหญิงสาวเต้นแรงด้วยความกลัว หากคลายลงเมื่อได้สติ ไม่ใช่หลุมหลบภัย... หล่อนอยู่ในห้องนอนของตัวเอง... ยันกายขึ้นนั่ง โกล้สง... ผ้าห่มร่นลงไปกองอยู่ปลายเท้าทำให้มือเท้าเย็นเฉียบ ล้าคอแห้งผากราวกับอัดแน่นไปด้วยผงทราย (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๑๑๓)

ปัจจุบัน

..... เสียงหัวเราะประสานสดใสที่แผ่วลอยขึ้นมาทำให้ร่างสูงที่กำลังเดินผ่านหน้าต่างบนเรือนชะงักงัน เปลี่ยนความตั้งใจที่จะเดินเข้าไปตีกฝรั่งเป็นหนึ่งหยุดที่ขอบหน้าต่าง ศีรษะที่เริ่มมีผมสีเทาแซมข้างขมับก็มลงน้อยๆราวกับเจ้าตัวสตั๊บบังอย่างตั้งใจ ดวงตาสีดำสนิททอดมองไปยังซุ้มอัญชันเบื้องล่างด้วยสายตาเคร่งขรึม นัทธมนกับกติกายังไม่ทันก้าวออกจากประตูบ้าน รถคันใหญ่ก็แล่นออกจากด้านหลังเข้ามาจอดเทียบ คนขับโผล่หน้าออกมารายงานว่า

“คุณท่านสั่งให้เอารถออกไปส่งคุณนัทธมนที่บ้านครับ ผมจะได้รู้จักบ้านของคุณไว้เลย”

คนที่อยู่ข้างตัวใช้ศอกกระทุ้ง ยิ้มรำ หลิวตาให้เพื่อนสาว...คล้ายจะบอกว่า “ใหม่ล่ะ...บริษัทนักฤกษ์นี้สวัสดิการดีแค่นี้” (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๑๘๔)

อดีต

..... “ทำอะไอยู่ วรรดา?” เสียงทุ้มนุ่มทักเบาๆจากทางเบื้องหลัง ทำเอาวรรดาแทบสะดุ้งรีบหันไปมองอย่างรวดเร็ว

ร่างสูงที่เข้ามาใกล้จนเกือบชิด แต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนเกือบขาว พับชายแขนง่ายๆถึงข้อศอก กางเกงสีเข้ม สองมือไขว้หลังตามสบาย ดวงตาดำสนิทคมเข้มที่มองมาพร่าวระยับ ริมฝีปากแย้มน้อยๆอย่างยินดี

“คุณฤกษ์เข้ามาได้อย่างไรคะนี่?” (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๑๘๗)

การดำเนินเรื่องในนวนิยาย **ด้วยแรงอธิษฐาน** จะเป็นแบบสลับไปมาระหว่างฝันหรือนึกถึงอดีตและดำเนินเวลาในชาติปัจจุบัน ลักษณะการย้อนอดีตจะมีทั้งตัวละครนึกหรือฝัน ในกรณีของนัทธมนเธอจะทั้งฝันและมีความทรงจำของอดีตที่ติดมาตอนตาย การดำเนินเรื่องสลับระหว่างอดีตและปัจจุบันนั้น จะเป็นอย่างนี้สลับกันไปตลอดทั้งเรื่อง เมื่อตัวละครในชาติปัจจุบันนึกหรือฝันถึงอดีต อดีตเหล่านั้นจะเป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องและเรียงลำดับเวลาก่อนหลังกันไปตลอดจากการดำเนินเรื่องดังที่กล่าวมา ทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามเรื่องราวในอดีตและปัจจุบันได้อย่างสมบูรณ์

ในนวนิยายเรื่อง **พรายปรารถนา** ก็มีการดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนกลับที่เห็นเด่นชัดเช่นกัน โดยกึ่งฉัตรใช้วิธีการดำเนินเรื่องแบบนี้เมื่อจุลจันทร์เข้าฝันภริกา ให้ภริกาเห็น

เรื่องราวในอดีตสมัยที่จุลจันทร์ยังมีชีวิตอยู่จนกระทั่งถูกฆ่าตาย เหมือนหนึ่งราวกับกิรณาเป็นตัวจุลจันทร์เสียเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กิรณาเข้านอนตอนใกล้เที่ยงคืน ด้วยความกลัวว่าจะตื่นขึ้นมาเพราะความหนาวเหมือนคืนก่อน หญิงสาวจึงตั้งเวลาเปิดแอร์ไว้เพียงสามชั่วโมง จากนั้นก็คลานขึ้นเตียงด้วยความเหนื่อยอ่อน พยายามไม่คิดอะไรมาก ... ครูเดียวหนึ่งตากั๊กอึ้ง ร่างกายอ่อนคลายเป็นที่นิทรารมณ

หอม...กลิ่นหอมอะไรหนา อ้อ...น้ำหอมสีทองในมือหล่อนี่เอง ช่างหอมเย็นชื่นจิตชื่นใจ.....ผอนลมหายใจยาวอย่างอืดอืดเจ็บปลาบใจ นี่ถ้าไม่ใช่เพราะหล่อนเกิดมาต่ำต้อยเสียจนทางบ้านเขาไม่ยอมรับ ไม่เป็นเพราะหล่อนเห็นแก่ตัวรักเขามากจนไม่อาจปล่อยเขาไปได้ สามมี...สามมีที่หล่อนรักยิ่ง คงไม่ต้องมีชีวิตที่พลิกไปราวหน้ามือเป็นหลังมือแบบนี้!

กิรณาสะดุ้งเมื่อนาฬิกาปลุกหัวเตียงดังขึ้น หญิงสาวยกมือลูบหน้าโดยอัตโนมัติ และแปลกใจที่มีครบน้ำตาติดอยู่ตรงหางตา เออเนาะ...ฝันอะไรเป็นเรื่องเป็นราวอย่างนี้ก็ไม่รู้ มันเหมือนจริง...เหมือนจริงมากจนใจหล่อนยังอึ้งอึ้งด้วยความหม่นหมอง และจมูกเหมือนจะคงได้กลิ่นดอกไม้ ดอกอะไรนะ...อ้อ...

จันทร์กะพ้ออยู่เลย! (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๔๐)

จุลจันทร์จะทยอยเข้าฝันกิรณาในแต่ละวัน จนกิรณาสามารถปะติดปะต่อติดตามเรื่องราวในอดีตของจุลจันทร์ได้ทั้งหมด ฝันเกี่ยวกับอดีตของจุลจันทร์ดำเนินสลับกับปัจจุบันของกิรณา ซึ่งเป็นไปในช่วงครึ่งแรกของนวนิยาย หลังจากนั้นก็เป็นเรื่องตามลำดับเวลาเสียส่วนใหญ่ โดยเกี่ยวโยงกับการสืบหาตัวฆาตกรที่ฆ่าจุลจันทร์นั่นเอง

การดำเนินเรื่องแบบเล่าย้อนกลับนี้ เป็นการดำเนินเรื่องที่กึ่งฉัตรนิยมใช้บ่อยในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนเช่นกัน บางเรื่องอาจใช้การดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับเป็นหลัก เช่นเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** หรือ บางเรื่องอาจใช้การดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับอยู่บ้างเป็นบางช่วงบางตอน โดยเฉพาะเมื่อตัวละครนึกถึงอดีตของตน เช่น เขตต์ตะวันนึกถึงสมัยอาศัยอยู่ที่วัด มีคนานึกถึงสมัยที่ไปอยู่กับแม่ที่เมืองเหนือ สารวารีนึกถึงสมัยเด็กที่พ่อติดการพนันจนแม่ต้องตรอมใจตาย เป็นต้น โดยการเล่าเรื่องแบบย้อนกลับนี้ สามารถช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจจิตใจตัวละครหรือภูมิหลังหรือสาเหตุของปมปัญหาในจิตใจของตัวละครได้มากขึ้น

๔.๒.๓ การดำเนินเรื่องแบบเล่าเหตุการณ์และสถานที่สลับกันแต่เหตุการณ์นั้นต่อเนื่องกันไปโดยตลอด

การดำเนินเรื่องแบบเล่าเหตุการณ์และสถานที่สลับกันแต่เหตุการณ์นั้นต่อเนื่องกันไปโดยตลอด เป็นการดำเนินเหตุการณ์ที่เกิดต่างสถานที่โดยสลับกัน และอาจมีจุดที่เหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างสถานที่นี้มารวมกันก็ได้ การดำเนินเรื่องเรื่องโดยลักษณะนี้ ปรากฏไม่บ่อยและไม่มากนักในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร ดังตัวอย่างต่อไปนี้ จากเรื่อง มนต์จันทร์

ในนวนิยายเรื่อง **มนต์จันทร์** สาระวาริตัวเอกของเรื่อง มีอาชีพเป็นนักข่าว ได้รับมอบหมายให้ไปทำข่าวการเปิดกาสิโนที่เกาะพระสามของชมา เมื่อสาระวาริเดินทาง去做ข่าว เธอพักอาศัยอยู่ที่บ้านบนเกาะยานกของชมา เมื่อได้ใกล้ชิดกับสาระวาริจึงรักกับชมา แต่ก็ถูกขัดขวางความรักจากลำแพงแม่บ้านของชมาซึ่งแอบหลงรักชมาอยู่ ลำแพงลอบทำร้ายสาระวาริโดยจะระเบิดเธอไปพร้อมกับโรงเก็บเรือ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เหตุการณ์ทางด้านของสาระวาริ

น้ำ...อาจจะเป็นการโง่ที่โง่หนี่ไฟลงน้ำในสภาพแบบนี้ แต่ถ้าไม่ทำก็ตายแน่ เถอะ...ไหนๆจะตายแล้ว ก็อย่าให้ใครพูดได้เชื่อว่า คนอย่างสาระวาริยอมแพ้โชคชะตาง่ายๆ

ตัดสินใจนะไม่ยากนัก แต่สิ่งที่ยากเย็นยิ่งกว่าคือการบังคับตัวเอง... หล่อนลุกไม่ไหว หากความรักตัวกลัวตายบวกกับแรงฮึด ผลักดันให้ตัวเองขยับเขยื้อน ลุกไม่ไหวก็ลิ่ง...กลั้นใจหมุนตัวลิ่งตรงไปยังแผ่นน้ำหัวเรือ สูดหายใจลึกลงปอดอย่างยากเย็นก่อนทิ้งตัวลงน้ำ

ตุ้ม...ตุ้ม!

ตอนแรกหญิงสาวรู้สึกแค่แรงกระแทกเมื่อร่างตัวเองร่วงหล่นสู่มือน้ำเท่านั้น หากวินาทีถัดไป...ตุ้มหลัง...แรงเหมือนถูกช่างตีบในน้ำที่เย็นฉ่ำ หล่อนยังสำเนียงได้ถึงความร้อนจัดที่พุ่งเข้าสู่แผ่นหลัง แรงอัดทำให้ดำดิ่งลงไปในพื้นที่ลึกขึ้น ... (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๓๘๒)

เหตุการณ์ทางด้านของชมา

ยิ่งตรวจดูที่เกิดเหตุชมาก็ยิ่งประหลาดใจ การกระทำทุกอย่างดูเหมือนจะวางแผนมาอย่างดี ...เริ่มจากการแอบเข้ามาตัดสายวิทยุ จากนั้นก็ไปที่กระท่อมเก็บวัสดุที่เก็บของไม่ค่อยสลักสำคัญอะไรนัก ฟาดหัวคนงานเฝ้าที่กำลังหลับสนิท ...ให้แน่ใจว่าหลับสนิทจริงๆ แล้วจุดไฟเผากระท่อมเสีย

วินาทีนั้น...เจ้าพ่อเกาะยานกนี่ถึงหญิงสาวจับใจ ปานนี้หล่อนคงจะตื่นนอนแล้ว...

เรือแล่นออกจากเกาะพระฮามได้พักใหญ่ ชมาก็เห็นอะไรสะดุดตาเขา เรียกพิชชมาชี้ให้ดู

“ควันอะไรนะ เห็นแต่ไกลเขียว เหมือนจะลอยมาจากยานกนะ” ชายหนุ่มสองกล้อง ปรับเลนส์ให้ใกล้ที่สุดเท่าที่กำลังของมันจะเอื้อ สีหน้าเครียดทีเดียวเมื่อบอกคนข้างตัวว่า “ใช่ยานกจริงๆ ท่าตันควันจะเป็นโรงเก็บเรือ...รู้สึกไฟไหม้” (กึ่งนิตร, ๒๕๔๒: ๓๘๗-๓๘๘)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น เป็นตอนที่เกาะพระฮามโดนลอบเผากระท่อม ตัดสายวิทยุ ชมาจึงต้องออกจากเกาะยานกไปเพื่อดูเหตุการณ์ ระหว่างที่ชมาอยู่ที่เกาะพระฮามทางด้านเหตุการณ์ในเกาะยานก เมื่อชมาไม่อยู่ลำพังก็ลอบทำร้ายสาระวาริจนสลบ แล้วจุดไฟเผาสาระวาริและโรงเก็บเรือที่สาระวาริสลอบอยู่ เมื่อเกิดระเบิดชมาที่ตรวจเกาะพระฮามเสร็จแล้ว กำลังเดินทางกลับ เมื่อเห็นควันไฟจึงรู้ว่าเกิดเหตุร้ายที่เกาะยานก จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นถึงการดำเนินเรื่องใน ๒ สถานที่ของตัวละครสองตัวคือ ชมา และ สาระวาริ โดยมีจุดเชื่อมต่ออยู่ที่คนร้ายใน ๒ สถานที่ ๒ เหตุการณ์ คือ เครือข่ายกลุ่มคนเดียวกันนั่นเอง การใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องแบบนี้แสดงให้เห็นว่า คนร้ายน่าจะมีมากกว่าหนึ่งคน หรือคนร้ายมีเป็นขบวนการ เพราะมีการแยกย้ายกันปฏิบัติภารกิจ มีการล่อหลอกให้ชมาแยกตัวออกไป เพื่อที่คนร้ายอีกคนจะได้จัดการกับสาระวารินั่นเอง

นอกจากเรื่อง มนต์จินตรา แล้ว ในเรื่อง **ฟ้ากระจ่างดาว** ก็มีการดำเนินเรื่องแบบพร้อมกันด้วยเช่นกัน โดยเป็นการดำเนินเรื่องระหว่างเหตุการณ์ของมีคณาที่ตามหิรัณย์ขึ้นเหนือไปจับผู้ร้ายค้ายาเสพติด ในขณะที่สันติหาลานชายก็ถูกฝากเลี้ยงไว้ที่บ้านครูใหญ่ จึงเป็นการดำเนินเรื่องของมีคณาและสันติหาลานกันไปนั่นเอง

นอกจากนี้ในเรื่อง **ลางลิขิต** ก็มีการดำเนินเรื่องแบบนี้ด้วยเช่นกันเมื่อตัวละครต้องแยกกันไปสืบ ดังเช่นตอนที่ศิริวิทย์พาติณณภพและอศิราภไปสำรวจแนวบนที่ ในขณะที่อีกฝั่งหนึ่ง ทางด้านของวรรณรเพื่อนสนิทของอศิราภ เธอก็ไปสำรวจที่คอกม้าและเฟลิดเฟลินไปกับการขี่ม้า จนถูกศิริสิทธิ์บังคับให้ม้าหยุดวิ่ง วรรณรจึงตกม้าขาแพลง เมื่อติณณภพและอศิราภกลับมาที่ห้อง วรรณรจึงนั่งรอพร้อมกับขาที่บาดเจ็บจากการตกม้านั่นเอง จะเห็นได้ว่า เป็นการดำเนินเรื่องของ ตัวละคร ๒ ฝ่าย ๒ เหตุการณ์เช่นกัน

กล่าวโดยสรุปแล้ว การดำเนินเรื่องของกึ่งฉัตรในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน นั้นมีครบทั้ง ๓ แบบ แต่กึ่งฉัตรมักเลือกใช้การดำเนินเรื่องแบบตามลำดับก่อน-หลังและการดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับมากกว่าแบบเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกันไปมา ทั้งนี้การเลือกใช้กลวิธีดำเนินเรื่องต้องสอดคล้องกับองค์ประกอบอื่นๆด้วย ไม่ว่าจะเป็น ฉาก โครงเรื่อง ตัวละคร เพื่อให้เกิดความหลากหลายและตื่นเต้นในบางช่วงบางตอน และเพื่อที่จะนำเสนอเรื่องได้อย่างมีวรรณศิลป์และเร้าอารมณ์ที่สุด

๔.๓ การตั้งชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่องหรือชื่อนวนิยาย นับเป็นสิ่งสำคัญที่จะสะท้อนให้เห็นว่าผู้แต่งนั้นให้ความสำคัญกับสิ่งใดในเรื่องจึงนำมาตั้งเป็นชื่อเรื่อง โดยปกติแล้วผู้แต่งมักจะตั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้องหรือมีความเกี่ยวพันกันกับนวนิยายที่ตนเองแต่งอยู่เสมอ การตั้งชื่อเรื่องจึงนับว่ามีความสำคัญในระดับหนึ่ง นอกจากนี้ชื่อเรื่องหรือชื่อนวนิยายยังสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้อีกประการหนึ่งด้วย โดยทั่วไปการตั้งชื่อเรื่องมีอยู่หลายวิธี แต่ที่ปรากฏในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร มีอยู่ ๓ วิธี ดังต่อไปนี้

๔.๓.๑ ตั้งชื่อตามเนื้อเรื่องหรือประเด็นสำคัญในเรื่อง

การตั้งชื่อตามเนื้อเรื่อง ปรากฏอยู่ ๙ เรื่อง ได้แก่ ด้วยแรงอธิษฐาน เพรงเงา ดั่งไฟได้น้ำ มนต์จันทร์ ลางลิขิต รอยพรหม สืบลึบรหัสรัก รหัสหัวใจ และแกะรอยรัก ซึ่งผู้วิจัยขอยกตัวอย่างเพียงบางเรื่อง ดังต่อไปนี้

เรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับบรรดาซึ่งถูกทำร้ายและถูกขังจนตายก่อนจะตายเธอก็คิดว่าชาตินี้ฐานะต่ำต้อย จิตใจอ่อนแอ ยอมคน เธอจึงได้อธิษฐานตั้งมั่นในใจขอให้เกิดมาในชาติใหม่มีพลังแข็งแกร่ง เพื่อแก้แค้นคนที่เป็เหตุให้เธอตาย ในชาติถัดมาบรรดาเกิดเป็นนัทมน หญิงสาวที่มีพลังจิตแข็งแกร่งล้ำเกินกว่าคนทั่วไป และในตอนท้ายเรื่องคนที่เป็เหตุให้

เธอตายก็ได้รับผลกระทบ การตั้งชื่อเรื่อง ด้วยแรงอธิษฐาน จึงหมายถึงว่า ด้วยแรงตั้งจิตมั่นในการอธิษฐาน ทำให้เธอกลับชาติมาเกิด เพื่อทำในสิ่งที่ตนเองต้องการ นั่นคือการแก้แค้นนั่นเอง

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** อนนต์และธัญรดาต่างก็มีภารกิจที่จะเข้าไปสืบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความลึกลับสองเรื่องในลัทธิแห่งนี้ อนนต์ไปสืบเรื่องการตายอย่างลึกลับของปรารธนา ส่วนธัญรดาติดตามหาน้องชายที่หายไปหลังจากเข้าไปอยู่ในลัทธิโซเลย ทั้งสองจึงต้องร่วมมือกัน โดยปลอมเป็นสามีภรรยา เข้าไปอยู่ในลัทธิเพื่อสืบหาความจริง จนในที่สุดก็สามารถทำลายลัทธิโซเลยได้สำเร็จ คำว่า สืบลับ จึงหมายถึงภารกิจสืบหาความจริงที่ต้องปิดเป็นความลับ ส่วน รหัสรัก หมายถึงการที่จะต้องเข้าไปไขหรือถอดความจริง ค่อยๆ ไขปัญหาไปที่ละน้อย แล้วในที่สุดเมื่อเข้าไปอยู่ด้วยกัน จึงเกิดเป็นความรักขึ้น สืบลับรหัสรัก จึงหมายถึงภารกิจของทั้งคู่ที่ต้องไปสืบโดยปิดเป็นความลับ จนในที่สุดทั้งคู่ก็เปิดใจรักกันในที่สุดนั่นเอง

เรื่อง **รอยพรหม** ธารารทกลับเมืองไทยเพื่อสืบหาความจริงเกี่ยวกับคดีฆ่าข่มขืนพริมโรสแม่ของตน โดยมีผู้ต้องสงสัย คือ ผู้ชายสามคนของตระกูลทิวโกวิท โดยมีธุมธวัชและชัชวาล ลูกชายของนายกมล ทิวโกวิท เป็นคนคอยให้ความช่วยเหลือเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ เมื่อธารารทสืบค้นจึงพบตัวฆาตกรที่แท้จริง ซึ่งในครั้งนี้นักสืบมาจะทำร้ายธารารทเหมือนที่เคยทำกับพริมโรส ส่วนธารารทก็เกิดความรักกันกับธุมธวัช ทำให้ชัชวาลต้องผิดหวังอีกครั้ง รอยพรหม ในที่นี้จึงหมายถึง รอยเดิมของความรักและรอยเดิมของการฆาตกรรม ที่กลับมาซ้ำรอยกันอีกครั้งราวกับเป็นพรหมลิขิตหรือโชคชะตาที่กำหนดไว้ โดยเรื่องของความรักนั้น ทั้งธุมธวัชและชัชวาลต่างก็เคยรักพริมโรส เมื่อธารารทเข้ามาในชีวิต ทั้งคู่ต่างก็หลงรักธารารทเช่นกัน และธุมธวัชก็เป็นฝ่ายได้รับความรักจากธารารทเหมือนสมัยที่พริมโรสเคยรักธุมธวัช ส่วนเรื่องฆาตกรรมนั้น ตัวฆาตกรที่ฆ่าพริมโรสก็คือคนเดียวกันกับที่ทำร้ายธารารท อีกทั้งธารารทและพริมโรสยังเป็นแม่ลูกกัน เรื่องของความรักหรือเรื่องของคดีจึงมาซ้ำรอยเดิมเหมือนกันนั่นเอง

๔.๓.๒ ตั้งชื่อตามแนวคิด

การตั้งชื่อเรื่องตามแนวคิด ปรากฏอยู่เพียงเรื่องเดียว คือเรื่อง พรายปรารธนา จากนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนทั้งหมด ๑๒ เรื่อง

การตั้งชื่อนวนิยายว่า **พรายปรารธนา** สอดคล้องกับแนวคิดของเรื่อง โดยจุลจันทร์ขณะที่เป็นคนก็มีความปรารถนาที่รุนแรงในการที่จะครองชีวิตคู่กับนิมมาน เพราะเธอเป็นลูกจ้างหารับใช้ในบ้านแต่นิมมานเป็นลูกนายพล เมื่อจุลจันทร์ตายลงเพราะถูกฆ่า วิญญาณก็ยังไม่ไปไหน ความปรารถนาก็ยังไม่หมดสิ้น แต่ยังคงผูกพรายอยู่ตลอดเวลา เมื่อตายไปเธอก็ยังรักยังห่วงนิมมาน อยากกลับมาใช้ชีวิตด้วยกันอีกครั้ง หลังจากนั้นเมื่อเธอพบว่าสามีมีความรักครั้งใหม่

ทำให้ความปรารถนาของเธอเป็นไปในทางลบ ด้วยความต้องการที่จะต่อสู้กับหญิงสาวอีกคนหนึ่ง จนความเหิงหวงทำให้เธอทำร้ายภริยานจนบาดเจ็บ แต่ในที่สุดเธอก็พบว่าความปรารถนาที่ผิดพรายนั้นควรจบลงเมื่อความรักจบสิ้น ควรปล่อยให้คนที่มิชีวิตอยู่ได้ดำเนินชีวิตต่อไป ดังแนวคิดที่ว่า “คนเราแม้รักกันมากนักหนาเพียงใด หากเมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียชีวิตลง ก็ไม่สามารถจะสานต่อชีวิตคู่ให้เหมือนเดิมได้อีก บุคคลนั้นควรปล่อยให้ฝ่ายที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ดำเนินชีวิตตามครรลองของตนต่อไป”

ในนวนิยายเรื่องนี้ อาจพูดในลักษณะของการตั้งชื่อตามเนื้อเรื่องก็ได้ เพราะหมายถึงวิญญาณหรือพราย ที่ยังมีความปรารถนาอยู่ไม่จบไม่สิ้น ไม่ว่าจะมิชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว แต่ความปรารถนาไม่ตายไปด้วยนั่นเอง

๔.๓.๓ ตั้งชื่อเป็นสัญลักษณ์

การตั้งชื่อเป็นสัญลักษณ์ ปรากฏอยู่ ๒ เรื่อง คือ มาयाตวัน และ ฟ้ากระจ่างดาว กล่าวคือ

เรื่อง มาयाตวัน เขตต์ตวัน ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องเคยเปรียบชีวิตตนเองในฐานะนักแสดงว่าเหมือนกับบออยู่ในโลกของมาया มีแต่ความไม่จริงใจ หลอกหลวง โลกของมาयाดังกล่าวทำให้เขตต์ตวันกลายเป็นคนเงี้ยบขริ้ม เก็บงำ ปิดกั้นตนเอง เพราะเขามีประวัติชีวิตดั้งเดิมที่ไม่ดี มาयाตวัน จึงประกอบไปด้วยชื่อของเขตต์ตวันและอาชีพของเขาประกอบกันไป นอกจากนั้น มาयाตวัน ยังอาจตีความได้อีกนัยหนึ่งว่า เขตต์ตวันประสบความสำเร็จในฐานะนักแสดงและนักออกแบบเสื้อผ้า ผู้คนจึงมาหลงอยู่กับภายนอกจนดูเป็นภาพลวงตาว่าเป็นภาพจริงของเขตต์ตวัน เหมือนกับภาพดวงตะวันยามที่จะลับขอบฟ้าซึ่งดูสวยงาม แต่หลังจากนั้นก็กลับเหลือเพียงความมืด ความอ้ำอ้าง ความหดหู่ ที่ตามมา

เรื่อง ฟ้ากระจ่างดาว มีคณาเปรียบท้องฟ้ากับชีวิตและสภาพจิตใจของตนเอง เนื่องด้วยชีวิตของมีคณาตั้งตั้งแต่เกิดไม่ค่อยมีความหวังหรือความสุขสบายเท่าไรนัก เมื่อมาเป็นนักข่าวและต้องไปสืบเรื่องขบวนการค้าโสเภณี เธอจึงต้องเอาตัวเองเข้าเสี่ยงโดยปลอมตัวเป็นเด็กสาวที่ถูกหลอกไปขายตัว ในวันสุดท้ายก่อนที่จะต้องรับแขก ถ้าไม่รอดชีวิตเธอก็คงจะต้องเป็นโสเภณี ทั้งๆที่ในสมัยเด็กเธอเคยหนีรอดพ้นจากการเป็นโสเภณีมาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ในที่สุดเธอก็สามารถผ่านพ้นทั้งชีวิตวัยเด็ก มีการศึกษา มีป่าที่อบรมเลี้ยงดู และในปัจจุบันเธอก็ได้รับความช่วยเหลือจากภริณีย์ในที่สุด ท้องฟ้าที่เคยมืดมัวก็มีแต่ดาวพรราวแสง ฟ้ากระจ่างดาว จึงเป็นเสมือนภาพแทนชีวิตและจิตใจของมีคณานั่นเอง กล่าวคือ เมื่อท้องฟ้ามีดาว แต่ทอแสงมุกขมัว ดูสิ้นไร้เรี่ยวแรง ก็เปรียบเสมือนชีวิตของมีคณาที่กำลังแขวนอยู่บนเส้นด้าย คือกำลังจะถูกขายตัวในช่องที่

ประเทศมาเลเซีย ซึ่งดูสิ้นไร้หนทางและความหวัง หากแต่เมื่อหิรัญย์สามารถพาตำรวจบุกไปช่วยไว้ได้ ท้องฟ้ายามค่ำคืนก็มีดาวที่ทอแสงพราวระยับ ซึ่งก็เปรียบได้กับจิตใจของเธอที่ชุ่มชื้น กลับมามีความหวัง และมีชีวิตที่สดใสมีความสุขขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

การตั้งชื่อเรื่อง นับว่ามีความสำคัญต่อนวนิยายอยู่มาก ทั้งนี้นอกจากชื่อเรื่องจะเป็นสิ่งแรกที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านแล้ว ในบางครั้งผู้แต่งสามารถสื่อความคิดของตนมายังผู้อ่านได้ด้วยชื่อเรื่อง อีกทั้งชื่อเรื่องยังสามารถใช้เป็นที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง ในบางครั้งผู้อ่านสามารถคาดเดาประเภทของนวนิยายได้จากการอ่านชื่อเรื่อง เช่น สืบลับรหัสรัก แกะรอยรัก ก็จะต้องเป็นนวนิยายที่เกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวน หรือ พรายปรารถนา ก็จะต้องมีเรื่องผีเรื่องวิญญาณเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เป็นต้น ชื่อเรื่องจึงมีความสำคัญไม่แพ้กลวิธีการแต่งในด้านอื่นๆด้วยนั่นเอง

๔.๔ การใช้ภาษา

การใช้ภาษานับเป็นสิ่งที่สำคัญส่วนหนึ่งในการเขียนนวนิยาย เนื่องจากนวนิยายต้องใช้ภาษาเป็นสื่อในการนำเสนอเนื้อหาและเร้าอารมณ์ให้กับผู้อ่าน ผู้แต่งที่ดีต้องสามารถใช้ภาษาในการโน้มน้าวให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกหรืออารมณ์คล้อยตามถ้อยคำสำนวนของผู้แต่งได้ ผู้แต่งจึงต้องเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องหรือองค์ประกอบอื่นๆไปโดยตลอด อย่างที่เรียกว่ารู้จักเลือกสรรคำและสรรความ ทั้งนี้เพื่อที่จะให้ผู้อ่านได้รับทั้งเรื่องราวและรสชาติในตนเอง ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร สามารถวิเคราะห์สำนวนการใช้ภาษา ได้ดังต่อไปนี้

๔.๔.๑ การใช้ภาษาในการบรรยาย

การใช้ภาษาในการบรรยาย เป็นกลวิธีที่ใช้อยู่ทั่วไปในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร การใช้ภาษาในการบรรยายนี้ เป็นการกล่าวถึงภาพของการเคลื่อนไหว ไม่ใช่การให้รายละเอียดของภาพนิ่ง การใช้ภาษาในการบรรยายนี้เป็นการนำเสนอข้อมูลหรือดำเนินเรื่องโดยทั่วไปอย่างตรงไปตรงมา การบรรยายมักมีลักษณะที่กระชับฉับไว มักจะมีโวหารเฉพาะตัวที่สร้างภาพและอารมณ์ได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังอาจสร้างให้ผู้อ่านเกิดภาพและอารมณ์คล้อยตามได้อีกด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กิริยาสะดุ้งเมื่อนาฬิกาปลุกหัวเตียงดังขึ้น หญิงสาวยกมือลูบหน้าโดยอัตโนมัติ และแปลกใจที่มีคราบน้ำตาติดอยู่ตรงหางตา เออแน่ะ...ฝันอะไรเป็น

เรื่องเป็นราวอย่างนี้ก็ไม่รู้ มันเหมือนจริง...เหมือนจริงมากจนใจหล่อนยังหนัก
 อึ้งด้วยความหม่นหมอง และจุมุกเหมือนจะคงได้กลิ่นดอกไม้ ดอกอะไรนะ...
 อ้อ...จันทน์กะพ้ออยู่เลย! (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๔๐)

จากตัวอย่างข้างต้น จากนวนิยายเรื่อง **พรายปรารถนา** เป็นตอนที่ภรรยาฝันถึง
 เรื่องราวของจุลจันทร์ โดยจุลจันทร์นำภรรยาเข้าไปอยู่ในความฝันจนภรรยา รู้สึกเหมือนเป็นตัว
 จุลจันทร์เอง เรื่องราวที่ภรรยาเห็นนั้นเกี่ยวกับความน้อยเนื้อต่ำใจที่จุลจันทร์รู้สึกว่าเธอเกิดมาต่ำ
 ต้อย ไม่คู่ควรกับนิมมานจนทำให้นิมมานต้องมาลำบากไปกับเธอด้วย เมื่อภรรยาตื่นขึ้นมา
 ความรู้สึกเจ็บปวดใจจึงติดอยู่ในความรู้สึก ซึ่งผู้อ่านสามารถสังเกตได้จากคำที่กึ่งฉัตรใช้ซึ่งเป็น
 การบรรยายสภาพความรู้สึกของตัวละคร เช่น “น้ำตาติดอยู่ตรงหางตา” เป็นการบรรยายสภาพ
 ของภรรยาที่มีคราบน้ำตาติดอยู่ แสดงว่าในขณะนั้นตัวละครไม่ได้กำลังร้องไห้ แต่ผ่านการร้องไห้
 มาแล้วและยังคงทิ้งร่องรอยนั้นไว้บนใบหน้า นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าการร้องไห้ที่ผ่านมานั้น
 ไม่ใช่การร้องไห้แบบพุ่มพวยนั่นเอง หรืออีกข้อความที่กล่าวว่า “ใจหล่อนยังหนักอึ้งด้วยความ
 หม่นหมอง” เป็นต้น ซึ่งเป็นคำที่สั้นๆ ตรงๆ กระชับ ไม่เยิ่นเย้อ ไม่ต้องเปรียบเทียบแต่ก็สามารถ
 บอกความรู้สึกของตัวละครได้เป็นอย่างดี ว่าตัวละครมีความรู้สึกกดดัน มีความทุกข์ที่หนักหนา
 สาหัส นอกจากนี้การบรรยายยังสามารถบอกได้ถึงรูป กลิ่น เสียง อีกด้วย ดังเช่น กลิ่นหอมของ
 ดอกไม้ หรือ เสียงร่าเริงในใจของตัวละคร เช่น “เออแน่ะ” หรือ “อ้อ” เป็นต้น

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาในการบรรยายของกึ่งฉัตร ที่
 สามารถสื่อให้ผู้อ่านรับรู้ถึงอารมณ์ของตัวละครได้เป็นอย่างดี เพราะมีการใช้คำขยายเพื่อทำให้
 กิริยาหรือเนื้อหาชัดเจนยิ่งขึ้นดังเช่น ตอนที่ชัชวาลไม่สามารถติดต่อกับธรรารได้ เพราะธรราร
 ปิดโทรศัพท์มือถือ อีกทั้งธรรารยังไม่มีโทรศัพท์บ้าน แม้ว่าบ้านของธรรารจะอยู่ติดกันกับบ้าน
 เขา แต่เขาอยู่ที่ทำงาน เมื่อไม่สามารถติดต่อหรือไปหาธรรารได้ เขาจึงโมโห ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ชัชวาลกระแทกหูโทรศัพท์ลงกับเบ้นด้วยความฉุนเฉียว ธรรารปิด
 โทรศัพท์มือถือ อาจจะปิดตั้งแต่หลังจากที่เขาโทร.เข้าไปเมื่อวานนี้ และให้ตาย...
 ใช้อันสัปรังเคนหลังนั้นก็ไม่มีโทรศัพท์ธรรมดาเสียด้วย ชายหนุ่มหมุนตัวไปมา
 อย่างหงุดหงิด ก่อนยกโทรศัพท์ขึ้นใหม่ต่อไปที่บ้าน เมื่อมีเด็กมารับสายเขาก็ส่ง
 เสียงกระด้าง(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๓๕๒)

จากการบรรยายข้างต้น ชัชวาลเป็นผู้บริหารของบริษัทที่ธรรมาติดต่อ ประสานงาน เขาเป็นคนที่มีความน่าเชื่อถือและในบริษัทและในบ้าน เคยชินกับการออกคำสั่งและเป็นใหญ่ ดังนั้นเมื่อเขาไม่ได้ตั้งใจ ผู้อ่านจะสามารถเห็นภาพของชายหนุ่มที่มีใบหน้าบึ้งตึงมาก และรับรู้ถึงอารมณ์ของเขาที่เต็มไปด้วยอารมณ์โกรธ โมโห ไม่สบอารมณ์ หงุดหงิด ได้เป็นอย่างดี โดยดูจากคำบรรยายที่ใช้ เช่น “กระแทกหูโทรศัพท์...ด้วยความจุนเจิว” แสดงให้เห็นถึงความโกรธ โมโห หรือคำว่า “ให้ตาย” แสดงให้เห็นถึงความคิดของชัชวาลที่ว่า ไม่น่าปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไป กล่าวคือ เขาไม่น่าจะเลยที่จะติดตั้งโทรศัพท์บ้านให้ธรรมา มิฉะนั้นเขาก็คงติดต่อกับธรรมาได้ หรือคำว่า “หงุดหงิด” “เสี่ยงกระด้าง” ก็สามารถแสดงให้เห็นสภาวะของกิริยาอาการและอารมณ์ของชัชวาลในขณะนั้น ว่าแสดงถึงความไม่พอใจและแสดงความเป็นใหญ่หรือมีอำนาจต่อเด็กรับใช้ที่บ้าน เป็นต้น โดยคำแต่ละคำที่กึ่งฉัตรเลือกนำมาใช้นั้น เป็นคำที่กระชับ สั้นๆ ง่าย แต่ได้ใจความและสามารถสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาบรรยายของกึ่งฉัตร ที่ทำให้ผู้อ่านรับรู้ความรู้สึกและความคิดของตัวละครได้ ดังตัวอย่างจากเรื่อง เพรงเงา ตอนที่มีริยม ตัวละครเอกของเรื่องผู้ซึ่งมีสัมผัสที่หก กำลังเดินทางไปที่ทำงาน หากแต่มีความรู้สึกแปลกๆ เข้ามารบกวนภายในจิตใจ ทั้งนี้เพราะเธอกำลังจะได้เจอกับวิญญาณของสินทวิ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คนขับรถแท็กซี่ร้องบอกหลังจาก**หรีเสียววิหุลลง** มิเรียมลืมหูลืมตาขึ้น
ชะงอกหน้ามองมอนิเตอร์ จ่ายเงิน แล้วก็**กระวีกระวาดลงจากรถ**
พยายามไม่เหลือบซ้ายแลขวา...ผลึกประตูกระจกเข้าไปในตัวอาคาร
รู้สึกแรกคือ...ความเย็นฉ่ำจากเครื่องปรับอากาศ หาก**วูบที่สอง...มีอะไร**
บางอย่างที่ทำให้สีหน้าหลอนเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย ความไม่สบายใจอย่างบอก
ไม่ถูกผ่านแวบเข้ามาในจิตใจ แต่หลอนพยายามปิดออกไป...ไม่มีอะไรรอก
น่า ปลอบใจตัวเองเช่นนั้น อาคารออกใหม่เอี่ยม แสงไฟสว่าง และตั้งแต่ทำงาน
มาก็ยังไม่เคยเจอ “อะไร” สักหน่อย... (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๑๕)

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้น กึ่งฉัตรได้เลือกใช้คำที่สามารถบรรยายสภาพหรือกิริยาอาการของตัวละครได้เป็นอย่างดี เช่น “ชะงอกหน้า” ที่ทำให้รู้ว่ามีริยมต้องยืนหน้าไปข้างหน้าเพื่อที่จะดูราคาค่าโดยสาร หรือคำว่า “กระวีกระวาดลงจากรถ” ก็ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพของหญิงสาวที่เร่งรีบลงจากรถเพื่อที่จะไปทำงานให้ทัน นอกจากนี้กึ่งฉัตรยังบรรยายความรู้สึกของตัวละครว่ารู้สึกแปลกๆ เหมือนมีอะไรที่ไม่ชอบมาพากล และบอกความคิดของตัวละครว่า “ไม่มีอะไรรอกน่า” ซึ่งเป็นเสียงรำพึงในใจของตัวละครนั่นเอง

การใช้ภาษาในการบรรยายนั้น เป็นลักษณะที่พบบ่อยในนวนิยายแนวสืบสวน สอบสวนของกึ่งฉัตร ซึ่งลักษณะเด่นของการใช้การบรรยายก็คือ สามารถดำเนินเรื่องได้อย่างรวดเร็ว กระชับ ฉับไว ไม่เยิ่นเย้อมากนักหรือไม่ต้องมีความเปรียบมากมายแต่ก็ได้ใจความ นอกจากนี้ยังสามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน ตรงไปตรงมาอีกด้วย

๔.๔.๒ การใช้ภาษาในการพรรณนา

การใช้ภาษาในการพรรณนา เป็นกลวิธีที่พบบ่อยในนวนิยายแนวสืบสวน สอบสวนของกึ่งฉัตรเช่นกัน การใช้ภาษาพรรณนาของกึ่งฉัตรนั้น เป็นการให้รายละเอียดในภาพนิ่ง หรือภาพที่ไม่มีสีภาวะของความเคลื่อนไหวมากนัก กล่าวได้ว่าเป็นการให้รายละเอียดของภาพใด ภาพหนึ่งนั่นเอง โดยกึ่งฉัตรได้เลือกสรรคำ ใช้ความเปรียบหรือสำนวนบางประเภทที่ทำให้ผู้อ่าน เกิดอารมณ์หรือความรู้สึกร่วมไปกับผู้แต่ง หรือในบางครั้งกึ่งฉัตรอาจสร้างคำหรือความเปรียบที่ แปลกใหม่ออกไป ทำให้นวนิยายมีความสะดุดตา สะดุดใจ และเร้าอารมณ์มากยิ่งขึ้น ลักษณะของ การใช้ภาษาแบบพรรณนาพบอยู่ไม่น้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

๔.๔.๒.๑ การใช้ภาษาในการพรรณนาภาพ

การใช้ภาษาในการพรรณนาภาพนั้น คือการตั้งใจกล่าวถึงรายละเอียด ของสิ่งที่จะพรรณนา คำแต่ละคำจะมีความหมายในตัวเอง ผู้แต่งอาจสร้างคำหรือเลือกใช้คำที่ ก่อให้เกิดภาพพจน์ได้เป็นอย่างดี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ปีปใหญ่แผ่กิ่งใบโปรงบางคลุมพื้นที่กว้าง บางกิ่งยื่นออกไปชะงะงักงำ เหนือสระน้ำเล็กๆที่เต็มไปด้วยดอกบัวหลากสีชูช่อสลอน ยามมีลมพัดจัด ดอกปีปที่เบ่งบานเต็มที่จะร่วงพรุจากต้น หล่นลงน้ำบ้าง หล่นลงสู่พื้นบ้าง แต่ก็ มีบางดอกที่ทอดกายลงบนหนังสือที่หญิงสาวกำลังอ่านอยู่ นุ่มนวลและหอม กรุ่นราวกับเป็นของขวัญเล็กๆ น้อยๆจากฟากฟ้าที่หยิบยื่นเพื่อปลอบ ประโลมใจ(กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๖๒)

จากบทพรรณนาภาพบรรยายภาคในสวนหลังบ้าน จากเรื่อง **ด้วยแรง อธิษฐาน** ข้างต้น เป็นตอนที่วรดากำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ในสวนหลังบ้าน วรดาจึงมีความ เพลิดเพลินใจกับทัศนียภาพที่สัมผัสมาก กึ่งฉัตรเลือกใช้คำที่สามารถอธิบายรายละเอียดได้ชัดเจน ให้รู้ถึงลักษณะของต้นปีปที่สอดคล้องกับธรรมชาติที่แท้จริง ตรงบทพรรณนาที่ว่า “ปีปใหญ่แผ่กิ่ง

ใบโปร่งบางคลุมพื้นที่กว้าง” ซึ่งเข้ากับลักษณะตามธรรมชาติของต้นป๊อปที่เป็นต้นไม้ขนาดใหญ่ แต่มีใบเล็ก หรือประโยคที่ว่า “ชะงอกงำเหนือสระน้ำ” ที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะของกิ่งไม้ที่ยื่นออกไปไกลอยู่เหนือสระน้ำ หรือในประโยคที่ว่า “ดอกบัวหลากสีชูช่อสลอน” ก็ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพว่ามีดอกบัวอยู่เยอะแยะมากมาย หลากหลายสี กำลังเบ่งบานเต็มไปหมด หรือประโยคที่ว่า “ร่วงพรูจากต้น” ก็แสดงให้เห็นถึงภาพของดอกป๊อปที่ร่วงหล่นลงมาจากต้นพร้อมกันหลายดอก กระจัดกระจายอยู่ตามที่ต่างๆ มีทั้งที่ “ทอดกาย” ซึ่งเป็นภาพพจน์แบบบุคคลวิดิหรือบุคคลาธิษฐาน ที่ทำให้สิ่งไม่มีชีวิตทำกริยาอาการประหนึ่งราวกับเป็นสิ่งมีชีวิต ดังเช่นที่ดอกป๊อปนอนทอดกายอยู่บนหนังสือ เป็นต้น นอกจากนี้ยัง “นุ่มนวลและหอมกรุ่น” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความหอมของกลิ่นดอกป๊อปที่หอมอ่อนๆ ไม่หอมฉุนรุนแรงมากนัก

บทพรรณนาของกึ่งฉัตรจึงมีทั้งรูป กลิ่น และภาพพจน์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านสามารถสร้างจินตนาการถึงสวนแห่งนี้ได้อย่างชัดเจนว่าร่มรื่นน่าอยู่น่ารื่นรมย์เพียงใด การสรรคำที่กึ่งฉัตรใช้ก็มีความไพเราะ สละสลวย คล่องจอง สัมพันธ์กับบรรยากาศของเรื่อง เป็นต้น

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงการใช้พรรณนาในนวนิยายของกึ่งฉัตรก็คือ เรื่อง รอยพรหม โดยเป็นตอนที่ธารารธรและธุมธวัชไปเที่ยวที่ทะเลด้วยกัน กึ่งฉัตรได้พรรณนาถึงบรรยากาศของชายทะเลที่น้ำรื่นรมย์ โดยมีบรรยากาศของผืนน้ำ ท้องฟ้า และป่าเขา ช่วยสนับสนุนอารมณ์ความรักให้กับตัวละครทั้งคู่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

หุบเขาเล็ก ๆ ชุกตัวอยู่ในวงล้อมของผาสูงชัน ทางเข้ามีเพียงช่องที่เพิ่งลอดผ่านมาเท่านั้น ในหุบเขาประกอบด้วยหาดโค้งรูปเสี้ยวจันทร์ที่งดงามกับพื้นที่อีกเล็กน้อยที่ปกคลุมไปด้วยไม้ใหญ่ ไม้เลื้อยเขียวขจี องค์กรประกอบที่สมบูรณ์แบบของธรรมชาติเหล่านี้ ถูกแต่งเติมความมหัศจรรย์ด้วยลำแสงอาทิตย์ที่ทอดมาจากช่องเปิดของหุบเขา

แสงที่กระทบใบไม้และชายหาด ช่องผาที่สูงชันชนิดไหนคอดั่งป่าเสียงแมลงที่กรีดร้องระงมและคลื่นที่กระแทกเข้ามาเป็นระยะ สะกดคนในหุบเขาให้รู้สึกเหมือนถูกโอบล้อมด้วยความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติ (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๓๔๗)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่ากึ่งฉัตรเลือกสรรคำที่สละสลวยงดงามมาใช้ เพื่อให้เห็นรายละเอียดที่ชัดเจนและเพื่อก่อให้เกิดจินตนาการถึงทะเลและชายหาดแห่งนี้ ที่มีลักษณะของหุบเขาที่มีชายหาด มีต้นไม้ และถูกโอบล้อมด้วยหน้าผาชัน คำที่

เลือกสรรมาใช้จึงไพเราะและก่อให้เกิดจินตภาพเป็นอย่างดี เช่น “หาดโค้งรูปเสี้ยวจันทร์ที่งดงาม” แสดงให้เห็นถึงชายหาดที่ทอดยาวไกลออกไปที่มีลักษณะโค้งครึ่งเสี้ยวเหมือนลักษณะของพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว หรือประโยคที่ว่า “ไม้ใหญ่ ไม้เลื้อยเขียวขจี” ก็ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติ เพราะต้นไม้ทั้งไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ หรือเถาวัลย์ซึ่งเป็นไม้เลื้อย ซึ่งทั้งหมดล้วนแต่เขียวขจี หรือในประโยคที่ว่า “ถูกแต่งเติมความมหัศจรรย์ด้วยลำแสงอาทิตย์ที่ทอดมาจากช่องเปิดของหุบเขา” ก็แสดงให้เห็นถึงภาพของลำแสงที่แทงทะลุผ่านช่องว่างของใบไม้ลงมาข้างล่าง ว่าเป็นลำแสงที่มีลักษณะเป็นเส้นๆ ส่องตรงลงมา ทั้งนี้เนื่องจากพื้นที่นี้มีต้นไม้ใหญ่ปกคลุม แต่ก็ยังมีช่องให้แสงลอดผ่าน ทศนียภาพของเดิมที่งดงามอยู่แล้ว จึงงดงามมหัศจรรย์ยิ่งขึ้นด้วยแสงอาทิตย์ที่ลอดผ่านนี้เอง หรือในประโยคที่ว่า “แมลงที่กริรร้องระงม และคลื่นที่กระแทกเข้ามา” ก็ทำให้ผู้อ่านสัมผัสถึงเสียงอันไพเราะของแมลงต่างๆ และเสียงคลื่นทะเลที่พัดมาเป็นระยะๆ อย่างสม่ำเสมอ นับเป็นเสียงดนตรีธรรมชาติที่น่ารื่นรมย์ยิ่งนัก นอกจากนี้ยังเป็นการยืนยันความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้ชายทะเลแห่งนี้ได้เป็นอย่างดี เพราะมีสัตว์อาศัยอยู่ เป็นต้น

กล่าวได้ว่าการใช้ภาษาในบทพรรณนาให้ได้ดีนั้น จะต้องเลือกสรรคำที่ไพเราะงดงาม หรือเหมาะสมเข้ากับเนื้อเรื่องมาใช้ นอกจากจะต้องรู้จักเลือกสรรคำแล้ว การเลือกสรรความก็มีความจำเป็นอย่างมากในแต่ละบริบท ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้อ่านได้ทั้งรสและเรื่องอย่างครบถ้วนถูกต้อง การเลือกสรรคำในบทพรรณนาที่ดีนั้น คำที่เลือกใช้จะต้องก่อให้เกิดจินตภาพหรืออารมณ์แก่ผู้อ่าน ได้ทั้งสัมผัสด้านต่างๆ ทั้งรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส นอกจากนั้นบทพรรณนาที่ดีจะต้องสร้างให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพหรือจินตนาการจากถ้อยคำที่ผู้แต่งเลือกใช้และเสมือนมองเห็นภาพดังกล่าวอย่างละเอียดราวกับได้อยู่ที่นั่นโดยตรงนั่นเอง

๔.๔.๒.๒ การใช้ภาษาในการพรรณนาอารมณ์ ความรู้สึก

การใช้ภาษาในการพรรณนาอารมณ์ ความรู้สึกนั้น นอกจากจะต้องใช้ถ้อยคำที่สละสลวย กระชับใจแล้ว ยังสามารถใช้ความเปรียบที่ลึกซึ้ง หรือถ้อยคำที่แปลกใหม่ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้มากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

.....นี่ใช่หรือเปล่าอาการหึงหวง? มันเจ็บเสียดลึกจากหัวใจ แล้ว
แผ่ซ่านไปตามเส้นเลือดที่หล่อเลี้ยงทั่วร่างกายไม้เย็นชาหมดเรียวแรง
สมองอื้ออึ้งราวกับมีพายุป่วนปั่นอยู่ภายใน ตัวอักษรเป็นแถวพริตพรา

เลือนแต่กลับเด่นชัดเหมือนความเป็นจริงที่พุ่งเข้าใส่หล่อน แหลมคมไม้
ต่างจากเข็มลับพันทิ่มแทงหัวใจ(กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๓๘๙)

ตัวอย่างข้างต้น จากนวนิยายเรื่อง มายาตวัน เป็นตอนที่มัทนา กับ
เขตต์ตวันทะเลาะกันด้วยความเข้าใจผิด เมื่อมัทนาอ่านเห็นข่าวว่าเขตต์ตวันคงคู่กลับมาจาก
ภูเก็ตกับศลิษา ทำให้เธอเกิดความรู้สึกเจ็บปวดใจ เป็นความเจ็บที่ “มันเจ็บเสียดลึกจากหัวใจ”
กล่าวคือ เป็นความเจ็บที่เจ็บปวดที่มันลึกซึ้งมาจากก้นบึ้งของหัวใจ โดยกึ่งฉัตรพรรณนาความรู้สึก
เจ็บปวดใจของมัทนาว่าความรู้สึกนี้กระจายไปทั่วทุกส่วนของร่างกาย ทำให้มือไม่อ่อน ดังที่
พรรณนาว่า “แล้วแม่ชานไปตามเส้นเลือดที่หล่อเลี้ยงทั่วร่างกายไม่เย็นชาหมดเรียวแรง”
นอกจากนี้ยังทำให้สมองสับสนกับเรื่องราวที่ผ่านมาในชีวิต คิดอะไรไม่ออก ดังที่ว่า “สมองอื้ออึง
ราวกับมีพายุพวนปั่นอยู่ภายใน” ซึ่งเป็นภาพพจน์หรือความเปรียบเทียบอุปมา นอกจากนี้ยังมี
ปฏิพากษ์พจน์ คือ การกล่าวขัดแย้งในข้อความเดียวกัน ดังที่ว่า “ตัวอักษรเป็นแถวพริตพรา
เลือนแต่กลับเด่นชัดเหมือนความเป็นจริงที่พุ่งเข้าใส่หล่อน” คือ สมองสับสน คิดอะไรไม่
ออกจนตาตาย มองอะไรเห็นไม่ชัดเจน หากแต่ความหมายของถ้อยคำที่อ่านกลับชัดเจนอย่างที่สุด
ความเป็นจริงที่เจ็บปวดเหล่านี้ “พุ่ง” เข้ามาในสำนึก กล่าวคือ มีลักษณะของความแรงและเร็วที่
ส่งผ่านมา ความเจ็บปวดครั้งนี้เหมือนกับเข็มเป็นพันเล่มที่ทิ่มแทงใจ กึ่งฉัตรใช้คำว่า “แหลมคม”
ซึ่งเป็นลักษณะของเข็มมาเปรียบเทียบถึงความเจ็บปวดที่พุ่งเข้ามาหา

เมื่อผู้อ่านอ่านบทพรรณนานี้ ผู้อ่านก็จะรับรู้ได้ว่ามัทนารักเขตต์ตวันมาก
เมื่อรักมากจึงผิดหวังมาก นอกจากนี้มัทนายังกระเทือนใจจากการที่ถูกเขตต์ตวันเข้าใจผิดมาก่อน
แล้ว เมื่อมาเจอข่าวของเขตต์ตวันกับหญิงสาวคนอื่น จึงเจ็บปวดใจมากนั่นเอง ความเปรียบเทียบที่
กึ่งฉัตรยกมาจึงลึกซึ้งกินใจและแสดงถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้เป็นอย่างดี

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความเปรียบเทียบที่ลึกซึ้งก่อให้เกิดความ
หมายและความรู้สึกที่เด่นชัดแก่ผู้อ่าน ก็คือตัวอย่างจากนวนิยายเรื่อง พรายปรารถนา ดัง
ตัวอย่างต่อไปนี้

ความปรารถนา อารมณ์ และความรู้สึกเก่าๆ ผุดเป็นพรายชานซ่า
ขึ้นมาจากหัวใจ แล้วแผ่ไปทั่วทุกซอกซอมนในร่างกาย สิ่งที่ตามหลังมาติดๆ
คือความเจ็บปวด ราวมีแมงตัวเล็กพันแหลมคมกัดแทะในร่างกาย ซอนไช
พยายามจะกินเนื้อหนังให้ทะลุเพื่อออกมาสู่โลกภายนอก ทุกการเคลื่อนไหว
ไหวของแมงตัวเล็กที่เกิดจากการฝังใจ กวนตะกอนที่คิดว่าเคยตายดับไป
แล้วหลายปีขึ้นมาอีกครั้ง กวนจนขุ่นข้น แล้วรวมตัวเป็นก้อนที่จุกแน่นอยู่

ในลำคอ แน่นจนเหมือนหายใจไม่ออก ทั้งหมดนี้...ทุกอย่างนี้เกิดขึ้นเพราะ
คนคนเดียวเท่านั้น...นิมมาน! (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๑๘๘)

ตัวอย่างข้างต้น จากนวนิยายเรื่อง **พรายปรารถนา** เคนภูมิเป็นเกย์
ดังนั้นจึงต้องปิดบังไว้ เพราะเป็นเจ้าของบริษัท มีลูกน้องมากมาย อีกทั้งเคนภูมิยังแอบชอบ
นิมมานผู้เป็นเพื่อนสนิทมาตั้งแต่เด็ก แม้เคนภูมิจะแต่งงานกับวิรติเพื่อปิดบังเรื่องที่เขาเป็นเกย์ แต่
เมื่อมีสิ่งที่มากระทบกระเทือนจิตใจ ก็อดทำให้เคนภูมิมองคิดถึงเรื่องของตนและนิมมานไม่ได้

จากตัวอย่างที่ยกมาจึงเป็นตอนที่เคนภูมิมองคิดถึงเรื่องราวที่เขาพยายามปิด
บังผู้คนไว้ นั่นคือ การที่เขาชอบนิมมาน ดังนั้นแล้วเมื่อเขานึกถึงความรู้สึกที่มีต่อนิมมาน จึง
เปรียบเสมือนการรื้อฟื้นเรื่องที่เขาพยายามปกปิดจากส่วนที่ลึกที่สุดของหัวใจให้กลับมาอีกครั้ง
หนึ่ง แล้วกระจายไปทั่วทุกพื้นผิวของร่างกาย ดังที่ว่า “**ผุดเป็นพรายชานชาขึ้นมาจากหัวใจ
แล้วแผ่ไปทั่วทุกซอกซอมนในร่างกาย**” โดยกึ่งฉัตรได้เปรียบเทียบจนผู้อ่านเกิดจินตภาพตามว่า
ความเจ็บปวดในครั้งนั้นก็เหมือนกับมีแมงกัดทะจากภายในร่างกายเพื่อออกไปสู่ภายนอก ดังที่ว่า
“**สิ่งที่ตามหลังมาติด ๆ คือความเจ็บปวด ราวมีแมงตัวเล็กพันแหลมคมกัดทะในร่างกาย
ซ่อนไซพยายามจะกินเนื้อหนังให้ทะลุเพื่อออกมาสู่โลกภายนอก**” โดยที่แมงพวกนี้มันซ่อน
ตัวอยู่ในจิตใจเขา และพวกมันมีพื้นที่แหลมคม พวกมันพยายาม “**ซ่อนไซ**” ซึ่งเป็นกิริยาอาการ
ของสิ่งที่อยู่ภายในกำลังพยายามคืบคลานออกมาสู่ภายนอก แม้จะพยายามให้เรื่องหรือความ
ต้องการที่แท้จริงของตนสงบลงไป แต่แมงพวกนี้ยังสร้างตะกอนขึ้นมาขุ่นขึ้น รวมตัวกันหนาและ
หนักทำให้อึดอัดจนแทบขาดใจตาย ดังบทพรรณนาที่ว่า “**กวนตะกอนที่คิดว่าเคยตายดับไป
แล้วหลายปีขึ้นมาอีกครั้ง กวนจนขุ่นขึ้น แล้วรวมตัวเป็นก้อนที่จุกแน่นอยู่ในลำคอ แน่น
จนเหมือนหายใจไม่ออก**” กึ่งฉัตรได้ใช้ความเปรียบที่ละเอียดชัดเจน ทั้งยังทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึง
อารมณ์ของความเจ็บปวดร้าวรานใจของตัวละครที่แสดงออกมาอีกด้วย

นอกจากความเปรียบที่ลึกซึ้ง ละเอียดชัดเจน และสามารถสื่อถึงอารมณ์
ของตัวละครได้แล้ว ในบางครั้งกึ่งฉัตรยังมักใช้การเปรียบเทียบที่แปลกใหม่หรือสร้างคำที่แปลก
ใหม่อยู่หลายเรื่องด้วยกัน ทำให้นวนิยายมีความสะดุดตา สะดุดใจ และเร้าอารมณ์มากยิ่งขึ้น ดัง
ตัวอย่างต่อไปนี้

มรสุมแห่งความไม่เข้าใจและหึงหวงจะโหมกระหน่ำ (กึ่งฉัตร,

๒๕๓๘: ๒๐๑)

จากนวนิยายเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** กิ่งฉัตรได้ใช้คำเปรียบเทียบกับถ้อยคำที่แปลกใหม่ ซึ่งเป็นตอนที่กฤตย์เห็นหน้าัทธมนก็นึกถึงอดีตของตนกับบรรดา ที่ตอนนั้นเกิดความเข้าใจผิดกัน **“มรสุมแห่งความไม่เข้าใจและหึงหวง”** จึงเปรียบเสมือนพายุแห่งความไม่เข้าใจ ความหึงหวงลูกใหญ่ที่พัดกระหน่ำ จนก่อให้เกิดความเสียหายพังทลายอย่างหนัก

อีกตัวอย่างหนึ่งในนวนิยายเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** ที่แสดงให้เห็นถึงความเปรียบเทียบที่แปลกใหม่ ดังต่อไปนี้

เสียงของสามมิโนวัยหนุ่มน้อยจางไปราวกับวิทยุที่หรีเสียงก่อนจะปิด
สวิตซ์ (กิ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๔๘๗)

จากนวนิยายเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** ข้างต้น เป็นตอนที่เกตุมณี หวนนึกถึงอดีตสมัยหนุ่มสาวของตนกับสามมิ เมื่อกลับมาสู่ความเป็นจริงในปัจจุบัน เรื่องราวในอดีตที่นึกถึงจึงเหมือนกับ **“วิทยุที่หรีเสียงก่อนจะปิดสวิตซ์”** นั่นคือ เสียงของสามมิในอดีตที่นึกถึงค่อยๆ เบาลงๆ เรื่อยๆ ก่อนที่จะเงียบไปในที่สุดนั่นเอง

ในนวนิยายเรื่อง **ดังไฟได้น้ำ** ก็มีความเปรียบเทียบที่ลึกซึ้งกินใจหรือแปลกใหม่อยู่หลายตอนเช่นกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ซัง...ที่เขาทำให้หล่อนเหมือนตกลงในกับดักแห่งความต่ำต้อย กับดัก
แห่งความผิดพลาดในอดีต(กิ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๑๗๒)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น เป็นตอนที่รุจรวีถูกพลัดต่อว่าถึงเรื่องราวในสมัยอดีตที่หล่อนยังจำไม่ได้และไม่อาจปฏิเสธข้อกล่าวหาได้ เพราะหล่อนไม่แน่ใจในพฤติกรรมสมัยก่อนของตน รุจรวีจึงเปรียบเทียบความรู้สึกที่ถูกดูถูกเหยียดหยามว่า **“กับดักแห่งความต่ำต้อย กับดักแห่งความผิดพลาดในอดีต”** เหมือนกับกับดักที่ทำให้ผู้ที่หลงเข้าไป ต้องติดอยู่ในนั้นออกมาไม่ได้ และกับดักในที่นี้ก็คือเรื่องราวที่ไม่ดีของหล่อนในอดีตนั่นเอง

นอกจากดังที่ยกตัวอย่างมาแล้ว ยังมีความเปรียบเทียบที่แปลกใหม่อีกมากมาย เช่น ในเรื่อง **ดังไฟได้น้ำ** ที่ว่า **“สดเหมือนดอกไม้ที่ถูกแดดกล้าเผาจนมอดไหม้”** (กิ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๑๐๖) และ **“มันเหมือนกับน้ำที่หยดรดทะเลทราย พอต้องพืนก็ถูกกลืนหาย”** (กิ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๒๗๐) ในเรื่อง **มนต์จันทร์** ที่ว่า **“กำแพงแห่งความหยาบกร้าวและดูตัน”**

(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๒๒) และ “ปีศาจแห่งความเกลียดชัง” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๓๔๗-๓๔) และ “ปีศาจแห่งอดีต” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๑๔๐) ในเรื่อง รอยพรหม ดังที่ว่า “ภายในใจเมล็ดพันธุ์แห่งความใคร่รู้เบ่งบานเต็มที แผ่ก้านใบทะลุความหวาดกลัว” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๔๔๘) ในเรื่อง ฟ้ากระจ่างดาว ที่ว่า “ปีศาจความขมขื่นเกลียดชังแห่งอดีต(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๘: ๔๐๗)

นอกจากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นแล้ว นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของ กึ่งฉัตรก็ยังปรากฏสำนวนหรือถ้อยคำเปรียบแปลกๆใหม่ๆอยู่อีกมากมาย เช่น คำว่า “เยื่อบุญโยกรรม” ที่มาจากคำว่า เยื่อใยบวกกับบุญกรรม จากเรื่อง ด้วยแรงอธิษฐาน ซึ่งหมายความถึงความมีเยื่อใยมีสายสัมพันธ์ที่ตัดไม่ขาดอันเนื่องมาจากบุญกรรมที่ทำร่วมกัน หรือคำว่า “นวมเป็นลูกขนุนเนา” จากเรื่อง มนต์จันทร์ ซึ่งหมายถึงลักษณะของขนุนตอนเนาที่ทั้งและทั้งมีกลิ่นเหม็น กึ่งฉัตรจึงนำมาเปรียบกับลักษณะของคนที่ถูกทำร้ายอย่างรุนแรง

นอกจากนี้แล้ว กึ่งฉัตรยังมักคำขยายกิริยาเพื่อเพิ่มอารมณ์หรือความรู้สึกมากยิ่งขึ้นหรือเพื่อเพิ่มความหมายแฝง เช่น ยิ้มจืดเจื่อน ยิ้มขม หัวใจเจ็บหนึบ จากเรื่อง ด้วยแรงอธิษฐาน หรือคำว่า สะท้อนเยือก ยิ้มหวานเยียบ เชือนกระจุย จากเรื่อง มนต์จันทร์ หัวเราะผ่าๆ เต็มแท็บกะหยองกะแหง จากเรื่อง มายาตะวัน เต็มจังหวะหรือคแอนด์โรล จากเรื่อง เพรงเงา รอยย่นกตลิก ยิ้มจืดเจื่อน แหวตาแหววับ แหวตาลูกโขน สายตากมกริบ...มาดหมาย แหว... ไหววুবวาบ สะท้อนเยือก วาบลึก บ่นจิม ชิงแค้น ยิ้มขม จากเรื่อง ตั้งไฟได้น้ำ อารมณ์อ่อนหวาน ลุ่มลึก จากเรื่อง ลางลิขิต หัวเราะโล่ง จากเรื่อง ฟ้ากระจ่างดาว เป็นต้น

การใช้ภาษาในการพรรณนานั้น สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพถึงเรื่องและผู้แต่งพรรณนาไว้ได้ไม่ยากเย็น อีกทั้งการเลือกสรรคำที่เหมาะสมและการนำความเปรียบเข้ามาใช้ในการพรรณนายังช่วยให้ผู้อ่านเห็นภาพหรือเกิดความรู้สึกคล้อยตามได้ชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้กึ่งฉัตรยังได้เลือกสรรคำที่สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึก ดังเช่น คำว่า สะท้อนเยือก ก็เป็นคำที่ทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกที่มากกว่าความหนาวเย็นธรรมดา เพราะเป็นความหนาวเย็นที่จับไปถึงชั่วหัวใจจนสะท้อน นอกจากนี้ในบางบริบทก็ปรากฏถ้อยคำภาษาที่มีความสละสลวยงดงามจนทำให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลินไปด้วย

๔.๔.๓ การใช้ภาษาในบทสนทนา

การใช้ภาษาในบทสนทนา เป็นการใช้ถ้อยคำที่ใช้โดยทั่วไปในชีวิตประจำวันและใช้เป็นหลักมากที่สุดในบรรดาการใช้ภาษาแบบต่างๆ ในขณะที่เดียวกัน การใช้ภาษาในบทสนทนานั้นก็ต้องคำนึงถึงสถานภาพ วัย การศึกษา นิสัย ฐานะ ชาติกำเนิด เหตุการณ์

ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร ทั้งนี้ในนวนิยายแนวสืบสวนของกึ่งฉัตร มีการใช้ภาษาในบทสนทนาดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** เมื่อนัทธมนยังเป็นเด็กอายุสามขวบกว่านั้น เธอฝันร้ายถึงเหตุการณ์เรื่องราวในอดีตที่เกิดเป็นวรรดาอยู่ทุกคำคืน แต่ด้วยความไร้เดียงสา เธอจึงไม่รู้ว่าสิ่งที่เธอฝันเห็นคืออะไร เมื่อมนทิดาผู้เป็นแม่เข้ามาปลอบ นัทธมนจึงอ่อนแอ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“มีด...แม่...นัทก็...หมา ๆนะแม่จ๋า...น้องตุ๊กตาไปไหน呀 แม่เขาทำไมไม่อยู่กับนัท?” (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๒๔)

จะเห็นว่านัทธมนสมัยเด็กคุยกับแม่ถึงฝันร้ายที่ฝันทุกคืน กึ่งฉัตรได้สร้างให้ตัวละครที่ใช้ภาษาพูดไม่ชัดแบบเด็กสามขวบทั่วๆไป คือ พุด ร และ ล ไม่ชัด พุดลากเสียงยาว ออดอ่อน เป็นต้น ซึ่งเหมาะสมกับวัยและยังเพิ่มความสมจริงให้กับเนื้อเรื่องมากขึ้น

ในเรื่อง **ฟ้ากระจ่างดาว** ก็มีภาษาของคนจีนที่ตัวละครที่มีเชื้อสายจีนพูดดังตัวอย่างต่อไปนี้

“หลานลื้อไซ่ใหม่ อ๊ะเห็นมาวิ่งเล่นกับเด็กแถวนี้หลายวันแล้ว กำลังคิดจะไปเตือนลื้ออยู่เซียวอามี....”

“เด็กจากไหนคะ อาอ้อม มีนีกว่าหลานมาเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียนหรือพวกลูกหลานคนแถวนี้เสียอีก”

“ไม่ใช่หน่อ ใ้เด็กพวกนี้เห็นอาเลี้ยงเขาว่ามาจากปากคลองหรือโง่เนี่ยแหละ.....” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๘: ๒๓๐)

จากตัวอย่างข้างต้น เมื่อมีคณาเข้าไปสืบถามหาสันติผู้เป็นหลานชายจากหญิงชราชาวจีนที่ขายของอยู่ในตรอกแถวบ้าน ภาษาของหญิงชราจึงติดพูดคำที่เป็นภาษาจีน เช่น อ๊ะ หมายถึง ฉัน ลื้อ หมายถึง คุณ และใช้คำเรียกนำหน้าชื่อว่า อา.....แล้วตามด้วยชื่อ เช่น อามี อาเลี้ยง เป็นต้น นอกจากนี้มีคณายังเรียกหญิงชราว่า อาอ้อม ที่แปลเป็นไทยว่า ป้า อีกด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นการช่วยเพิ่มความเหมาะสมและผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างราบรื่นนั่นเอง

ในนวนิยายเรื่อง **แกระรอยรัก** ก็มีตัวละครรุ่นปู่ตายายที่เป็นคนต่างจังหวัด จึงมักคุยกันด้วยคำว่า กู มึง ไอ้ อี นัง เอ็ง ข้า เป็นปกติในชีวิตประจำวัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ไอ้ปึก เอ็งช่วยข้าคิดแก้ข่าวให้นังเดือนมันยังงั๊วะ ไม่ได้เรื่องเลย นังปริกมันตอกกลับมาหน้างาย”

“กูช่วยคิดทีไหน มึงว่าแค่ให้มาดูต้นทางกันนังทิพย์มันย่องมาเล่นงาน กูก็อุตส่าห์ช่วยดูให้ อีนีไม่มีฝีมือ เถียงแพ้ยังแวงมากัดกูอีก อีหมาแผ่นบ้า!”
(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๙: ๒๔๘)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น เป็นตอนที่ชมเดือนโดนกล่าวหาเรื่องผู้สหายแผ่นจึงต้องแก้ข่าวแทนหลานสาว โดยการโทรไปแก้ข่าวกับเพื่อนๆ ของยายแล้วให้ปึกดูต้นทางให้ แต่เมื่อยายแผ่นแก้ข่าวไม่สำเร็จ กลับถูกตอกกลับมา ยายแผ่นกับปึกจึงทะเลาะถ่มเถียงกัน

ในนวนิยายเรื่องนี้ ยังมีการใช้ภาษาของกลุ่มวัยรุ่นด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ครูสาวละสิ” หญิงสาวเดา

“สุดท้ายเลยที่เดือน หน้าแดง หุ่นจี...นาฬิกาทรายยังอาย เวลาพูดเสียงกะหงุกกะหนิงชวนหัวใจลูกศิษย์หวิว ห้องเรียนเลยแน่นเอียดแทบจะซัดอกันเรียน ถ้าไม่รีบจองโต๊ะเดี๋ยวรอด ว่าแต่ที่เดือนเถอะ ถามอะไรก็ถามมา ถามจบอย่าโทร.เข้าตอนผมเรียนละ มาดมัวแชลล์ไม่ชอบให้ใครขัดจังหวะตอนสอน” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๙: ๒๓๖)

จากบทสนทนาข้างต้น เป็นตอนที่ชมเดือนโทรไปหาเปลี่ยนฟ้าผู้เป็นน้องชาย แต่เปลี่ยนฟ้าซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกำลังจะเข้าห้องเรียน โดยเปลี่ยนฟ้าได้พูดถึงครูสอนภาษาฝรั่งเศสให้พี่สาวฟังด้วยถ้อยคำสำนวนของเด็กวัยรุ่นผู้ชายนั่นเอง

ในนวนิยายเรื่อง **พรายปรารถนา** ก็มีภาษาเฉพาะของชาวเกย์หรือผู้ที่ชอบเพศชายด้วยกัน ดังเช่น คำพูดของ พีรยศ ตัวละครที่เป็นเกย์ ซึ่งแสดงออกให้ตัวละครอื่นทุกตัวรู้ว่าเขาเป็นเกย์ ทั้งจากคำพูดและกิริยาท่าทาง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“อ๊วย แม่คุณ จริตตกจริงๆ...” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๔๗๕)

..... “ฉันไม่เสบนะยะ นี่เนื้อตัวมันเย็นวาวๆยังงี้ก็ไม่ว่า” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๖๘)

“อ๊วย... ต่าย ว้าย... ออกอีแป้นแล่นลิกเข้าตึกแขก เต็ดสระระตีจริง ๆ
คุณเจ้าแม่” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๓๐๘)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นบทสนทนาของพีรยศในสถานการณ์ต่างๆ ถ้อยคำที่กล่าวมักเป็นภาษาที่เข้าใจ ผาดโผน สองแง่สามง่าม ในตัวอย่างสุดท้ายนั้นเป็นตอนที่พีรยศได้อ่านจดหมาย เมื่ออ่านแล้วก็เกิดความสะใจ จึงอุทานออกมาด้วยความพึงพอใจและถูกใจ ด้วยภาษาที่คล้องจอง แต่ไม่ได้เนื้อความสักเท่าไรนัก แต่ก็สร้างความเข้าใจ หรือหว่า ผาดโผนและความแปลกใหม่ได้เป็นอย่างดี

นอกจากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว การใช้ภาษาในบทสนทนายังแสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของตัวละครอีกด้วย ดังเช่น เช่น ครอส จากเรื่อง มายาตวัน ที่ดูจากบทสนทนาในช่วงแรกแล้ว เขาเป็นชายหนุ่มที่สุภาพ อ่อนโยน ให้เกียรติสุภาพสตรี หากแต่เมื่อถึงภาวะคับขัน เขากลับแสดงธาตุแท้ความเป็นตัวตนออกมา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“หรือครับ? แต่สำหรับผม ผู้หญิงคือความบอบบาง อ่อนโยน...
บริสุทธิ์ ผู้ชายมีหน้าที่ต้องคอยปกป้องดูแล อันนี้ไม่ได้ว่าผู้หญิงอ่อนแอ
ครับ แต่ผมถูกสอนมาว่าเป็นผู้ชายต้องให้เกียรติและยกย่องสตรีเสมอ”
(กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๕๖)

..... “คุณมีหน้าตาทานอาหารอ่อนๆนะครับ” เขาบอกเสียงจริงจัง
ราวกับหล่อนเจ็บหนัก “พอทานเสร็จให้รีบพักผ่อน นอนมากๆจะได้หาย
เร็ว ๆ” (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๙๘)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า เช่น ครอส เป็นชายหนุ่มที่ดูแลเอาใจใส่ และให้เกียรติสุภาพสตรี เป็นชายหนุ่มที่อ่อนโยน สุภาพ จากคำพูดที่เขาเห็นว่าผู้หญิงต้องได้รับการปกป้อง ดังที่ว่า “คือความบอบบาง อ่อนโยน...บริสุทธิ์ ผู้ชายมีหน้าที่ต้องคอยปกป้องดูแล” หรือ “เป็นผู้ชายต้องให้เกียรติและยกย่องสตรีเสมอ” หรือเมื่อเขาแสดงออกว่าห่วงใย เมื่อรู้ว่ามันหน้าไม่สบาย เขาก็กำชับให้มันทานอาหารที่อ่อนง่ายและพักผ่อนให้เพียงพอ ดังที่ว่า “คุณมีหน้าตาทานอาหารอ่อนๆ” “พอทานเสร็จให้รีบพักผ่อน นอนมากๆจะได้หายเร็ว ๆ”

หากแต่เมื่อเรื่องราวถึงภาวะคับขัน เช่น ครอส ก็แสดงตัวตนที่แท้จริง ออกมา เป็นตัวตนที่ตรงข้ามกับสิ่งที่พูดหรือแสดงออกก่อนหน้านี้อย่างสิ้นเชิง ดังตัวอย่างที่ว่า

“ไม่สนราคาหรือ? โทท...ผู้หญิงนะเหมือนกันหมด ร้าน เพียงแต่มีเงินมีสมบัติมากองตรงหน้า ต่อให้เลวทรามต่ำช้า พวกหล่อนก็พร้อมที่จะวิ่งไปหามัน... ผู้หญิงสวย เหมือนดอกไม้ แต่ข้างในเน่าเหม็นเหมือนอาจรม ใช้นางแบบพวกนั้น ...กรีดกรายอยู่เหนือหัวผู้ชายแล้วเป็นไง เอาเงินล่อเข้าหน่อยก็กรานเข้ามาหา ทำวางท่าสะตั้งอย่างนั้นอย่างนี้ ฤษ...มันก็กระหรี่หวังเงินทั้งนั้น สะใจนักนางแบบตัวน แม่่ง...ชายตัว ฮ่า...ฮ่า...ไอ้เฮี้ย ปอนวางท่าเป็นนักบุญ เทียวทำลายชองนั้นชองนี้ แต่บริษัทมันนั่นแหละชองหย่า...” (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๕๓๖)

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้ภาษาในบทสนทนา แสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของตัวละครได้เป็นอย่างดี ดังเช่น เช่น ครอส จากมาตาตัวน ที่เห็นผู้หญิงเป็นแคไสภณี ไร้คุณค่า เหมือนกับอุจจาระของเน่าเหม็น ดังคำที่ใช้ เช่น “ร้าน” “เน่าเหม็นเหมือนอาจรม” “กระหรี่” นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความกักขฬะ หยาบคาย ของตัวละคร จากคำที่ว่า “ไอ้ เฮี้ย” หรือ “แม่่ง” เป็นต้น

การใช้ภาษาในบทสนทนาจึงเป็นการใช้ภาษาที่พบเจอในชีวิตประจำวันมากที่สุดและพบได้บ่อยครั้งในนวนิยาย การใช้ภาษาในบทสนทนานี้จะต้องมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านอื่นๆของตัวละคร เพื่อเพิ่มความสมจริงให้มากยิ่งขึ้นและเพื่อความราบรื่น ทำให้ผู้อ่านอ่านนวนิยายได้อย่างไม่ตะขิดตะขวงใจนั่นเอง

การใช้ถ้อยคำสำนวนภาษา จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญองค์ประกอบหนึ่งในฐานะที่เป็นสื่อที่ถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของผู้แต่งมาสู่ผู้อ่าน นอกจากนี้ถ้อยคำบางบริบทยังแฝงไปด้วยความไพเราะ งดงาม ก่อให้เกิดคุณค่าทางวรรณศิลป์ได้อีกด้วย

กล่าวโดยสรุปแล้ว กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรนั้นมีความหลากหลาย มีสัมพันธ์ภาพต่อกันและมีความเหมาะสมกลมกลืนจนก่อให้เกิดความงามทางวรรณศิลป์ขึ้น ทั้งความงดงามด้วยจินตภาพและสำนวนโวหาร การเลือกใช้ถ้อยคำ หรือความงดงามในด้านการเลือกกลวิธีในการเล่าและดำเนินเรื่องที่เหมาะสม รวมทั้งยังมีการตั้งชื่อเรื่องที่มีความหมาย แฝงแนวคิดหรือสาระสำคัญจากเรื่องได้เป็นอย่างดี กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรจึงมีความสำคัญไม่แพ้องค์ประกอบของนวนิยาย เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยชูรสให้นวนิยายมีความสนุกสนานและทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนใจและตราตรึงใจนวนิยายมากขึ้นนั่นเอง